

Η Ιστορία της Ξιφασκίας και η Συμβολή της στον Κινηματογράφο

Πτυχιακή εργασία 2014-2015

Αθανασία Κωστή AM:220586

Επιβλέπων Καθηγητής: κ. Χάρης Τσολάκης

Πίνακας περιεχομένων

Περίληψη.....	3
Οι κορυφαίες ταινίες ξιφασκίας όλων των εποχών	4
Ξιφασκία.....	5
Ιστορία.....	6
Αναγέννηση.....	6
Νεότερη Πρώιμη Περίοδος.....	7
1800 έως 1918	9
1918 έως σήμερα.....	10
Μορφές της ξιφασκίας.....	11
Αγωνιστική ξιφασκία	11
Η ξιφασκία ως πολεμική τέχνη της Δύσης.....	13
Άλλες μορφές ξιφασκίας.....	14
Σύγχρονα Όπλα	16
Foil.....	16
Épée	18
Sabre	19
Προστατευτική ένδυση/Προστατευτικός εξοπλισμός.....	20
Πρακτική και τεχνικές.....	21
Αγωνιστικές φόρμες.....	21
Πανεπιστήμια και σχολεία	22
Ιταλική Σχολή	22
Τέλη Μεσαίωνα/Αναγέννηση	23
Αναγέννηση/Εποχή Μπαρόκ/Προ-κλασική Εποχή.....	23
Κλασική Εποχή	23
Σύγχρονη Εποχή	24
Καταγωγή - Γενιές	24
Πραγματείες.....	25
Μερικές πραγματείες από Ιταλούς δασκάλους:.....	25
Μεσαίωνας/Αρχές Αναγέννησης	25
Γερμανική Σχολή	25
Ισπανική Σχολή.....	26
Ξιφασκία σε ταινίες.....	27
Οι κορυφαίες ταινίες ξιφασκίας όλων των εποχών	32
Βιβλιογραφία	43

Περίληψη

Η ξιφασκία αποτελεί μία οικογένεια αθλημάτων και δραστηριοτήτων που περιλαμβάνει μάχη με όπλα κοφτερά ή μαχαίρια ή ρόπαλα, τα οποία χειρίζεται κάποιος άμεσα με το χέρι, χωρίς να χρειάζεται να τα εκσφενδονίσει ή να τα τοποθετήσει. Χαρακτηριστικά παραδείγματα αποτελούν τα σπαθιά, τα μαχαίρια, τα κοντάρια, οι ράβδοι, τα ρόπαλα και άλλα παρόμοια όπλα. Η συνήθης, ωστόσο, σημερινή χρήση του όρου «ξιφασκία» αναφέρεται συγκεκριμένα στις ευρωπαϊκές σχολές ξιφομαχίας και στο σύγχρονο ολυμπιακό άθλημα που έχει αναδειχθεί μέσα από αυτές.

Οι πρώτες ιστορικές καταγραφές όσον αφορά σε σχολές ξιφασκίας και δασκάλους βρέθηκαν στον ευρωπαϊκό χώρο το 12^ο αιώνα. Δάσκαλοι ξιφασκίας πληρώνονταν από εύπορους ευγενείς όχι μόνο για να τους διδάξουν αλλά και για να γράψουν βιβλία σχετικά με αγωνιστικές μεθόδους που ονομάστηκαν πραγματείες. Η παλαιότερη γνωστή διασωθείσα πραγματεία βρέθηκε στη Γερμανία και ανάγεται στα 1300 μ.χ. Η πλειονότητα των πραγματειών τοποθετούνται στη Γερμανία και στην Ιταλία, και απευθύνονταν αποκλειστικά στους ιππότες και στους ευγενείς. Ως εκ τούτου γίνεται αναφορά σε όπλα ιπποτών όπως τα σιλέτα, το ακόντιο, το μακρύ ξίφος και στο θωρακισμό εφίππου και πεζού μαχόμενου. Μικρός αριθμός πραγματειών αναφέρονται στα όπλα που χρησιμοποιούνταν από τη μεσαία τάξη, όπως το σπαθί και η ασπίδα.

Τον 16^ο αιώνα αξιοσημείωτη η αύξηση των πραγματειών, στο γεγονός αυτό συνέβαλε η αύξηση του αστικού πληθυσμού, η αποδοχή μεταφοράς ξίφους σε κοινωνικό και νομικό επίπεδο, και η ευρεία χρήση του τυπογράφου. Επιπρόσθετα σε πολλές ευρωπαϊκές χώρες -όπως στη Γερμανία, στην Ιταλία, στην Αγγλία- παρατηρήθηκε αύξηση των σχολών ξιφασκίας.

Από τα τέλη του 17^{ου} αιώνα ως τις αρχές του 19^{ου} αιώνα το ευρωπαϊκό ξίφος μονομαχίας εξελίχθηκε μέσα από διάφορους τύπους του λεπτού ξίφους ως το μικρό ξίφος, αντανακλώντας τις μεταβολές από ένα επιθετικό στυλ ξιφομαχίας σε ένα στυλ όπου απαιτείται η κίνηση προς τα εμπρός. Το ξίφος (foil) εφευρέθηκε στη Γαλλία ως τεχνική προπόνησης, στα μέσα του 18^{ου} αιώνα.

Ως το πρώτο μισό του 19^{ου} αιώνα όλες οι μορφές της ακαδημαϊκής ξιφασκίας μπορούν να χαρακτηριστούν μονομαχίες καθώς αφορούσαν θέματα τιμής. Ο όρος «Κλασική Ξιφασκία» αποτελεί μία σχετικά πρόσφατη εφεύρεση που έχει τις ρίζες της στο 19^ο αι. και στις αρχές του 20^{ου}. Άξιο αναφοράς είναι ότι η ξιφασκία αποτέλεσε μέρος του αγωνιστικού προγράμματος στους πρώτους Ολυμπιακούς Αγώνες το 1896.

Παρολαυτά μετά τον Α Παγκόσμιο πόλεμο η ξιφασκία εισήλθε σε μία φάση παρακμής. Μετά τον Β Παγκόσμιο πόλεμο οι ξιφομαχίες δεν ήταν συνηθισμένες πέραν κάποιων σπάνιων εξαιρέσεων. Η ανάγκη προετοιμασίας για επικίνδυνες ξιφομαχίες εξαλείφθηκε, με αποτέλεσμα τη συνέχιση της πορείας της ξιφασκίας ως αθλήματος και την αλλαγή στην τεχνική και στον τρόπο προπόνησης.

Η σύγχρονη ξιφασκία χωρίζεται σε τρεις κύριες κατηγορίες: **α)** η αγωνιστική ξιφασκία, στην οποία χρησιμοποιούνται τρεις τόποι όπλων, το foil ένα ελαφρύ και ευέλικτο όπλο, το epee ένα πιο βαρύ όπλο και το sabre ένα ελαφρύ κοφτερό όπλο, και η οποία αποτελεί μέρος των Ολυμπιακών και Παραολυμπιακών Αγώνων (και του μοντέρνου πεντάθλου) ακολουθώντας τους κανονισμούς της Διεθνούς ομοσπονδίας ξίφους. **β)** η ξιφασκία ως πολεμική τέχνη της Δύσης, η οποία είναι μια μορφή ανασύστασης των παλαιότερων πολεμικών τεχνών, βασισμένη στα διασωθέντα κείμενα και παραδόσεις. **γ)** άλλες μορφές ξιφασκίας, όπως η Ακαδημαϊκή και η θεατρική ξιφασκία.

Αναμφισβήτητα είναι ευρέως αποδεκτή η συμβολή και η συνεισφορά του κινηματογράφου όσον αφορά στην εξοικείωση του κοινού με την Ξιφασκία, και την πολιτιστική, κοινωνική και ιστορική της προσέγγιση. Οι μάχες με ξίφος στις ταινίες υπήρξε κυρίαρχη πηγή ενημέρωσης του κοινού σχετικά με την ξιφασκία, η δημοτικότητα της ξιφασκίας είναι φανερό ότι αυξάνεται, δεδομένου του μεγάλου αριθμού ταινιών που έχουν παρουσιαστεί τις τελευταίες δεκαετίες. Πλήθος ταινιών από το βωβό κινηματογράφο ως το σύγχρονο προσελκύουν θεατές προσφέροντας με τις σκηνές ξιφασκίας δυνατότητες κοινωνικής μόρφωσης και αισθητικής καλλιέργειας. Θα πρέπει να πούμε, βέβαια, ότι η ξιφασκία στον κινηματογράφο αποτελεί ελλιπή παρουσίαση της πραγματικής τεχνικής. Οι μάχες με ξίφη για τις ταινίες είναι ευρείες, πομπώδεις, με ακολουθία. Οι ταινίες με σκηνές ξιφασκίας δίνουν μεγάλη σημασία στη μάχη όπου ένας γενναίος ήρωας έρχεται αντιμέτωπος με επικίνδυνους αλλά ταυτόχρονα επιδέξιους αντιπάλους. Ο βωβός κινηματογράφος αφιέρωσε ένα μεγάλο κομμάτι του στην ξιφομαχία. Σε όλη τη διάρκεια της δεκαετίας του '20, η περιπέτεια εποχής σε πολλές σκηνές μάχης με ξίφος, γνώρισε τη μεγαλύτερη αίγλη της με τον αμερικανό Douglas Fairbanks, ο οποίος εκτός από ηθοποιός και παραγωγός, συμμετείχε στη συγγραφή του σεναρίου και στη σκηνοθεσία των ταινιών. Ενσάρκωσε τους περισσότερους ήρωες αυτού του είδους μεταδίδοντας τον αθλητικό δυναμισμό και τη χάρη της ξιφασκίας. Ορισμένες από τις ταινίες που γύρισε ήταν: Το σημάδι του Ζορό, Οι τρεις σωματοφύλακες, ο Ρομπέν των Δασών, ο μαύρος πειρατής, το σιδηρούν προσωπίο. Από τη δεκαετία του '30 και έπειτα ο αμερικάνικος κινηματογράφος ακολούθησε αυτή την παράδοση, η οποία επωφελήθηκε πολλές φορές έκτοτε από τα ζωηρά χρώματα του τεχνικολόρ και αφέθηκε να παρασυρθεί από το ταλέντο, την ορμή και την επιδεξιότητα λαμπρών ηθοποιών. Οι ταινίες αυτές στην πλειοψηφία τους παρουσιάζουν έναν μανιχαϊστικό κόσμο όπου οι δυνάμεις του Καλού μάχονται χωρίς αμφισημία τις δυνάμεις του Κακού, χωρίς ωστόσο να θέτει υπό αμφισβήτηση την κοινωνική τάξη.

Οι κορυφαίες ταινίες ξιφασκίας όλων των εποχών

Η ξιφασκία μπορεί να μην είναι τόσο δημοφιλής όσο το ποδόσφαιρο ή η καλαθοσφαίριση στις Ηνωμένες Πολιτείες αλλά πολλοί άνθρωποι οπαδοί ή μη της ξιφασκίας, αρέσκονται στο να παρακολουθούν ταινίες που περιέχουν άψογες σκηνές ξιφασκίας ή μάχες με σπαθιά.

Ακολουθεί μία λίστα των σημαντικότερων ταινιών ξιφασκίας όλων των εποχών.

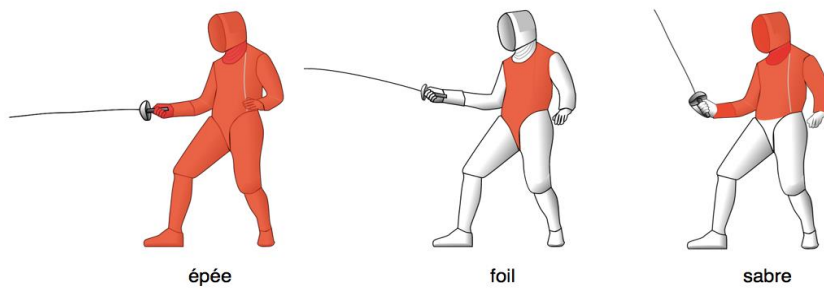
- ❖ Οι περιπέτειες του Robin Hood (The Adventures of Robin Hood)
- ❖ Ταινίες Ζορό
- ❖ Οι τρεις Σωματοφύλακες (οι ταινίες)
- ❖ Scaramouche
- ❖ Ο δάσκαλος ξιφασκίας
- ❖ By the sword
- ❖ Blackie The Pirate
- ❖ Cyrano De Bergerac
- ❖ The duelist
- ❖ The Man in the iron mask
- ❖ Sorrowful Heart
- ❖ Die another day

Ξιφασκία

Η ξιφασκία αποτελεί μία οικογένεια αθλημάτων και δραστηριοτήτων που περιλαμβάνει μάχη με όπλα κοφτερά ή μαχαίρια ή ρόπαλα, τα οποία χειρίζεται κάποιος άμεσα με το χέρι, χωρίς να χρειάζεται να τα εκσφενδονίσει ή να τα τοποθετήσει. Χαρακτηριστικά παραδείγματα αποτελούν τα σπαθιά, τα μαχαίρια, τα κοντάρια, οι ράβδοι, τα ρόπαλα και άλλα παρόμοια όπλα. Η συνήθης, ωστόσο, σημερινή χρήση του όρου «ξιφασκία» αναφέρεται συγκεκριμένα στις ευρωπαϊκές σχολές ξιφομαχίας και στο σύγχρονο ολυμπιακό άθλημα που έχει αναδειχθεί μέσα από αυτές.

Στην ξιφασκία, ως ολυμπιακό άθλημα, χρησιμοποιούνται στην παρούσα χρονική στιγμή, τρεις τύποι όπλων:

- α. **Ξίφος (foil)** - ένα ελαφρύ όπλο· έγκυρος στόχος του είναι αποκλειστικά ο κορμός, το στέρνο, οι ώμοι και η πλάτη· οι διπλές επαφές δεν επιτρέπονται (ισχύει ο κανόνας «right of way»).
- β. **Épée** - ένα βαρύ όπλο· ολόκληρο το σώμα του αντιπάλου αποτελεί έγκυρο στόχο και οι διπλές επαφές επιτρέπονται. Δεν ισχύει το «right of way».
- γ. **Sabre** - ένα ελαφρύ κοφτερό όπλο· έγκυρο στόχο αποτελεί ο κορμός (από το ύψος της λεκάνης και επάνω) και το κεφάλι, χωρίς να συμπεριλαμβάνονται τα χέρια. Ισχύει ο κανόνας «right of way».

Ιστορία

Αναγέννηση

Ιστορικές καταγραφές σχετικές με δασκάλους και σχολές ξιφασκίας, έχουν βρεθεί στον ευρωπαϊκό χώρο από το 12^ο αιώνα. Σε μεταγενέστερες εποχές κάποιοι από αυτούς τους δασκάλους πληρώνονταν από εύπορους ευγενείς για να γράψουν βιβλία σχετικά με αγωνιστικές μεθόδους, που ονομάστηκαν πραγματείες.

Η παλαιότερη γνωστή διασωθείσα πραγματεία για την ξιφασκία φυλάσσεται στο Royal Armouries Museum στο Leeds της Αγγλίας, ανάγεται στα 1300 μ.Χ. και βρέθηκε στη Γερμανία. Είναι γνωστό ως I.33, γραμμένο σε μεσαιωνικά λατινικά και γερμανικά και πραγματεύεται μία προηγμένη μέθοδο ταυτόχρονης χρήσης ξίφους και ασπίδας. Από το 1400 μ.Χ και έπειτα έχει βρεθεί ένας αυξανόμενος αριθμός πραγματειών ξιφασκίας από ολόκληρη την

Ευρώπη, με την πλειονότητα αυτών να τοποθετούνται στη Γερμανία και την Ιταλία του 15^{ου} αιώνα. Εκείνη τη χρονική περίοδο, η εξάσκηση στη ξιφασκία (και σε παρόμοιες «δεξιότητες»), θεωρούνταν ότι απευθύνονταν αποκλειστικά στους ιππότες και στους ευγενείς. Ως εκ τούτου, οι περισσότερες από τις πραγματείες αυτές αναφέρονται σε όπλα ιπποτών, όπως τα σπιλέτα, το ακόντιο, το μακρύ ξίφος και θωρακισμός έφιππου και πεζού μαχόμενου. Μερικές πραγματείες, ωστόσο, αναφέρονται ως επί το πλείστον στα όπλα που χρησιμοποιούνταν συνήθως από τις μεσαίες τάξεις, όπως το σπαθί και η ασπίδα. Η πάλη, με ή χωρίς όπλα και θωράκιση, εμφανίζεται επίσης εξαιρετικά συχνά στις πρώτες πραγματείες ξιφασκίας.

Η αύξηση του αστικού πληθυσμού σε συνδυασμό με τη διαδεδομένη χρήση του τυπογράφου και συνοδευόμενη από ποικίλες κοινωνικές αλλαγές, συνέβαλαν, τον 16^ο αιώνα, στην αξιοσημείωτη αύξηση των πραγματειών ξιφασκίας. Οι σχολές ξιφασκίας είχαν απαγορευτεί σε κάποιες ευρωπαϊκές πόλεις (ιδίως στην Αγγλία και στη Γαλλία) κατά το Μεσαίωνα, αν και πρακτικά δικαστηρίων φανερώνουν πως μέρος αυτών, λειτουργούσε παράνομα.

Λίγο μετά το 1500, φαίνεται πως στο μεγαλύτερο μέρος της Ευρώπης έγινε πιο αποδεκτή, κοινωνικά και νομικά, η φανερή μεταφορά ξίφους. Επιπλέον, η αυξανόμενη περιουσία των μεσαίων τάξεων σήμαινε ότι όλο και περισσότεροι άντρες επιθυμούσαν να κουβαλούν ξίφη, να μαθαίνουν ξιφασκία και να τους συμπεριφέρονται όπως στους ευγενείς. Γύρω στα μέσα του 16^{ου} αιώνα πολλές ευρωπαϊκές πόλεις είχαν πλήθος χολών ξιφασκίας, συχνά με τη μορφή συγκροτημάτων, όπως στο Λονδίνο στο «Hanging Sword Lane». Οι Ιταλοί δάσκαλοι ξιφασκίας, που ήταν ιδιαιτέρως δημοφιλείς τον 16^ο αιώνα, συνήθιζαν να πηγαίνουν στο εξωτερικό και να ιδρύουν εκεί δικές τους σχολές. Εκείνη την εποχή, οι ιταλικές τεχνικές ξιφασκίας θεωρούνταν νέες και επαναστατικές, καθώς «μετέφεραν» ιδέες της επιστήμης στο χώρο της τέχνης της ξιφασκίας, με αποτέλεσμα να συνάδουν με τη νοοτροπία της Αναγέννησης.

Στη Γερμανία του 16^{ου} αιώνα εμφανίστηκαν οι περιλήψεις των παλαιότερων τεχνικών Fechtbücher, κάποιες από τις οποίες τυπώθηκαν από τον Paulus Hector Mair (γύρω στο 1540) και τον Joachim Meyer (γύρω στο 1570), και ήταν βασισμένες στις διδασκαλίες της παράδοσης Liechtmauer του 14^{ου} αιώνα. Το 16^ο αιώνα η ξιφασκία στη Γερμανία απέκτησε πιο αθλητικό χαρακτήρα. Όπως φαίνεται, η φρέσκια ιταλική άποψη για την ξιφασκία κέρδιζε έδαφος στη Γερμανία, όπως και σε πολλές άλλες χώρες.

Σήμερα υπάρχουν πολλές ομάδες σε ολόκληρο τον κόσμο που ασχολούνται με τις παλιές μεθόδους ξιφασκίας, χρησιμοποιώντας τις πραγματείες που έχουν διασωθεί.

Νεότερη Πρώιμη Περίοδος

Το ευρωπαϊκό ξίφος μονομαχίας είναι ένα όπλο που χρησιμοποιείται κυρίως σε μονομαχίες από τα τέλη του 17^{ου} ως τις αρχές του 19^{ου} αιώνα. Εξελίχθηκε μέσα από διάφορους τύπους του λεπτού ξίφους ως το μικρό ξίφος, αντανακλώντας τις μεταβολές από ένα επιθετικό στυλ ξιφομαχίας σε ένα στυλ, όπου απαιτείται η κίνηση προς τα εμπρός. Αυτό συνέβη λόγω της αυξανόμενης εξειδίκευσης στη χρήση τους στο πεδίο της μονομαχίας, αλλά

και του κοινωνικού στιγματισμού, αναφορικά με την προφανή χρήση σπαθιών με σκοπό μία συγκεκριμένη «εργασία» ή για τον πόλεμο. Το μικρό ξίφος, και η τελευταία παραλλαγή του λεπτού ξίφους, μπόρεσαν να κατασκευαστούν χάρη στην εξέλιξη της μεταλλουργίας του 17^{ου} αιώνα, η οποία επέτρεψε την ευρεία χρήση εξαιρετικά σκληρού ατσάλιου.

Στην Αγγλία ήταν πολύ συνηθισμένο να αλληλοπροσκαλούνται οι δάσκαλοι ξιφασκίας σε μονομαχία, ακόμα και μέχρι θανάτου, με συχνές διακοπές, όπου ιατρικό προσωπικό περιπολούνταν τις πληγές τους. Τέτοια θεάματα λάμβαναν χώρα σε γυμνές από βλάστηση εκτάσεις, ιδιαίτερα στη γειτονιά Southwark, κοντά στο Λονδίνο.

Το ξίφος (foil) εφευρέθηκε στη Γαλλία, ως τεχνική προπόνησης στα μέσα του 18^{ου} αιώνα και καθιστούσε δυνατή τη γρήγορη και ακριβή εξάσκηση στην ξιφασκία με ένα μικρότερο και ασφαλέστερο όπλο αντί ενός ξίφους μονομαχίας. Οι ξιφομάχοι άμβλυναν την αιχμή του, τυλίγοντας λεπτά μεταλλικά φύλλα γύρω από την ασάλινη λάμα του ξίφους ή στερεώνοντας έναν συμπαγή βόλο στην αιχμή του (αγγλ. «blossom», γαλλ. «fleuret»). Πέρα από την εξάσκηση, κάποιοι ξιφομάχοι αφαιρούσαν την προστασία και χρησιμοποιούσαν το αιχμηρό ξίφος για μονομαχίες. Οι Γερμανοί μαθητευόμενοι υιοθέτησαν αυτή την πρακτική και χρησιμοποίησαν το «Pariser» (μικρό ξίφος). Λίγο αργότερα, το «Pariser» αποτελούσε το μοναδικό όπλο για ξιφασκία στα γερμανικά κολλέγια και πανεπιστήμια.

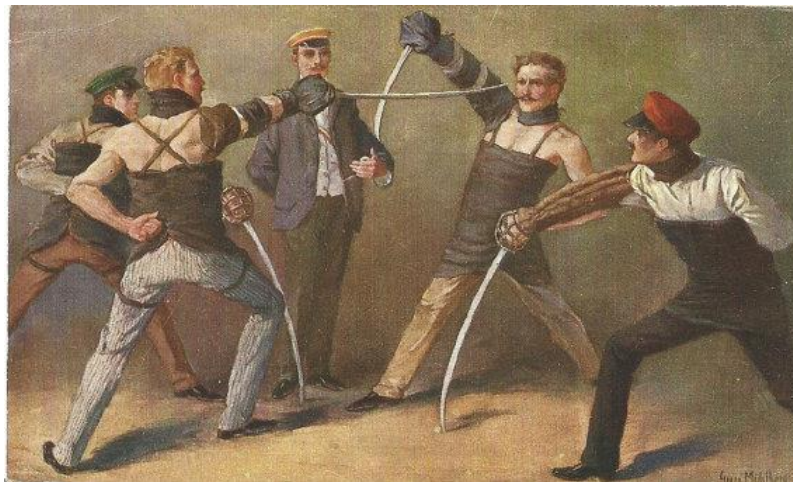

Καθώς η ξιφομαχία (που περιλαμβάνει δυναμικές κινήσεις προς τα εμπρός) με κάθε είδους εξαιρετικά οξυμένο ξίφος, είναι ιδιαίτερα επικίνδυνη, πολλοί μαθητευόμενοι πέθαιναν (κυρίως) από τραυματισμένους πνεύμονες. Ωστόσο, μια αντίπαλη κίνηση είχε ήδη ξεκινήσει στο Göttingen, γύρω στα 1750, με την εφεύρεση του «Göttinger Hieber», έναν προκάτοχο του σύγχρονου «Korbschläger», ένα νέο όπλο (για ξιφομαχία επιθετική με σκοπό την πρόκληση τομών/κοψιμάτων). Ένα ακόμη τέτοιου είδους ξίφος εφευρέθηκε τα επόμενα χρόνια στα πανεπιστήμια της ανατολικής Γερμανίας, το επονομαζόμενο «Glockenschläger».

1800 έως 1918

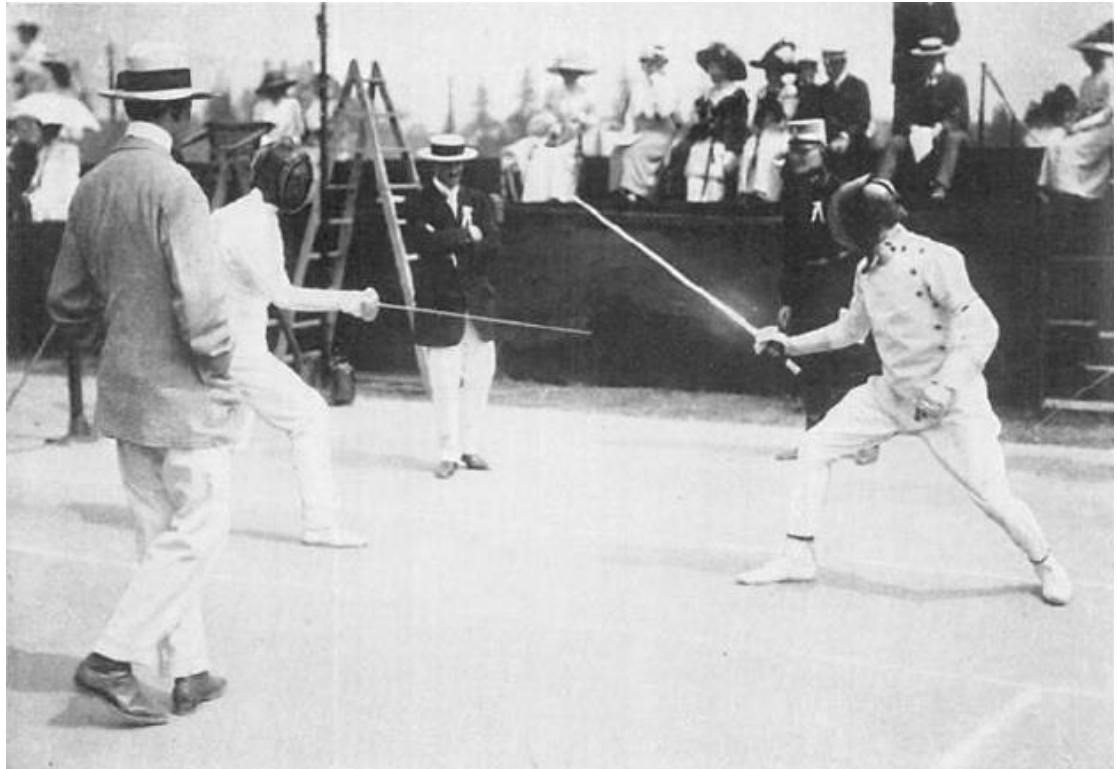
Η ξιφασκία με το ξίφος «Pariser», αλλά και αυτή με το ξίφος «Korbschläger» συνυπήρχαν στη Γερμανία τις πρώτες δεκαετίες του 19^{ου} αιώνα, σύμφωνα με τοπικές αναφορές. Η ξιφασκία που περιελάμβανε δυναμικά βήματα προς τα εμπρός, ήταν εξαιρετικά διαδεδομένη σε περιοχές όπως οι Jena, Erlangen, Würzburg Ingolstadt/Landshut, δύο πόλεις όπου είχαν εντοπιστεί οι προκάτοχοι του Πανεπιστημίου του Μονάχου.

Έως το πρώτο μισό του 19^{ου} αιώνα, όλες οι μορφές της ακαδημαϊκής ξιφασκίας μπορούν να χαρακτηριστούν μονομαχίες, καθώς αφορούσαν θέματα τιμής. Δεν πραγματοποιούνταν διαμάχες με γυμνά ξίφη, χωρίς να έχει προηγηθεί μία τυπική προσβολή. Σε ξιφομαχία μη μαθητευόμενων, όπως λόγω χάρη μεταξύ αξιωματικών του στρατού, συνηθιζόταν η χρήση του ακαδημαϊκού «sabre», το οποίο προφανώς προήλθε από το στρατιωτικό «sabre». Το ξίφος αυτό ήταν τότε ένα βαρύ όπλο με κυρτή λάμα και λαβή όμοια με αυτή του «Korbschläger».

Ο όρος «Κλασική Ξιφασκία» αποτελεί μία σχετικά πρόσφατη εφεύρεση, που αναδρομικά χρησιμοποιείται για συγκεκριμένες περιόδους και μεθόδους. Όπως γίνεται κατανοητό σήμερα, η κλασική ξιφασκία έχει τις ρίζες της κυρίως στο 19^ο και στις αρχές του 20^{ου} αιώνα και στις εθνικές σχολές ξιφασκίας που υπήρξαν τότε στην Ιταλία και τη Γαλλία, αν και κλασικά μπορούν να χαρακτηριστούν το Ρωσικό και το Ουγγρικό στυλ, πριν από το Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο. Δάσκαλοι και θρυλικές φιγούρες της ξιφασκίας, όπως οι Giuseppe Radaelli, Louis Ronalelle, Masaniello Parise, οι αδελφοί Greco και ο Aldo Nadi με τον αντίπαλό του Lucien Graudin θεωρούνται σήμερα χαρακτηριστικοί εκπρόσωποι αυτής της περιόδου.

Η ξιφασκία αποτελούσε μέρος του αγωνιστικού προγράμματος στους πρώτους Ολυμπιακούς Αγώνες το καλοκαίρι του 1896. Αθλητικοί αγώνες «Épée» και «Sabre» έχουν λάβει χώρα σε όλους τους θερινούς Ολυμπιακούς, όπως και αγώνες «foil», με εξαίρεση το έτος 1908.

Η βαθμολογία καθοριζόταν από τέσσερις κριτές που αποφάσιζαν πότε είχε υπάρξει επαφή. Δύο ακόμη κριτές στέκονταν πίσω και στο πλάι κάθε ξιφομάχου, παρακολουθώντας τα χτυπήματά του στο στόχο του αντιπάλου. Ένας υπεύθυνος παρακολουθούσε την ξιφομαχία από ένα σημείο λίγα μέτρα μακριά από το κέντρο της δράσης. Στο τέλος κάθε ενέργειας φώναζε «Αλτ!», περιέγραφε την ενέργεια και στη συνέχεια ρωτούσε με τη σειρά τους κριτές σχετικά με αυτή. Τις απόψεις των κριτών που διέφεραν ή απείχαν η μία απ' την άλλη, ο υπεύθυνος μπορούσε να τις απορρίψει. Ο Aldo Nadi παραπονέθηκε σχετικά με αυτό στην αυτοβιογραφία του «Το ζωντανό σπαθί», αναφερόμενος στον περίφημο αγώνα του με τον Lucien Gaudin .

Το άρθρο της «Daily Courier» αποτελεί μια πρώτη περιγραφή μίας νέας εφεύρεσης, του ηλεκτρικού μηχανισμού βαθμολόγησης, που απετέλεσε επανάσταση στο χώρο της ξιφασκίας.

1918 έως σήμερα

Μετά τον Α΄ Παγκόσμιο Πόλεμο, η ξιφασκία εισήλθε σε μία φάση παρακμής. Μετά το Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο οι ξιφομαχίες δεν ήταν καθόλου συνηθισμένες πέρα από κάποιες σπάνιες εξαιρέσεις. Η εξάσκηση για ξιφομαχίες, αν και κάποτε θεωρούνταν ότι ταίριαζε σε άντρες που είχαν αριστοκρατικές ρίζες, έπαψε εντελώς να υπάρχει, όπως και οι ίδιες οι αριστοκρατικές τάξεις (αν και δάσκαλοι ξιφασκίας, όπως ο Hore, υποθέτει ότι πολλοί άνθρωποι θεωρούσαν πως με ένα ή δύο μαθήματα είχαν προπονηθεί επαρκώς). Η ξιφασκία συνέχισε την πορεία της ως άθλημα, με τη διοργάνωση αγώνων και πρωταθλημάτων. Ωστόσο, η ανάγκη της προετοιμασίας για επικίνδυνες ξιφομαχίες εξαλείφθηκε, με αποτέλεσμα να αλλάξει η τεχνική και ο τρόπος προπόνησης.

Ξεκινώντας από το «Érée» τη δεκαετία του 1930, οι κριτές στα πλάγια αντικαταστάθηκαν από μία ηλεκτρική συσκευή βαθμολογίας, με έναν ακουστικό τόνο και ένα κόκκινο ή πράσινο φως που υποδηλώνει την ύπαρξη επαφής. Το «Foil» ηλεκτρίζοταν τη δεκαετία του '50, το «sabre» τη δεκαετία του '80. Το βαθμολογικό κουτί μείωσε τις μεροληψίες των κριτών και επέτρεψε την ακριβέστερη βαθμολόγηση των γρηγορότερων κινήσεων, των αμυδρών επαφών και περισσότερες επαφές στην πλάτη και στα πλευρά απ' όσες ήταν δυνατό να συμβούν παρουσία κριτών.

Μορφές της ξιφασκίας

Η σύγχρονη ξιφασκία χωρίζεται σε τρεις κύριες κατηγορίες:

- Την αγωνιστική ξιφασκία
- Την ξιφασκία ως πολεμική τέχνη της Δύσης
- Άλλες μορφές ξιφασκίας

Αγωνιστική ξιφασκία

Υπάρχουν πολυάριθμες συσχετιζόμενες μορφές αγωνιστικής ξιφασκίας στην πράξη, οι οποίες στο σύνολό τους προσεγγίζουν τη δραστηριότητα αυτή ως άθλημα, σε διαφορετικό βαθμό συνέχειας με το ιστορικό της παρελθόν.

Η Ολυμπιακή ξιφασκία (ή απλά ξιφασκία) αναφέρεται στην αγωνιστική της μορφή, συμπεριλαμβανομένων των Ολυμπιακών Αγώνων και του Παγκοσμίου Κυπέλλου. Οι αγώνες διεξάγονται σύμφωνα με τους κανονισμούς που έχουν τεθεί από τη Διεθνή Ομοσπονδία Ξιφασκίας (FIE), το ανώτερο διεθνές σώμα. Οι κανονισμοί αυτοί προήλθαν από ένα σύνολο συνελεύσεων που πραγματοποιήθηκαν στην Ευρώπη από τα μέσα του 17^{ου}

ως τις αρχές του 20^{ου} αιώνα με αποκλειστικό σκοπό τη θέσπιση κανονισμών για την αγωνιστική δραστηριότητα. Τα τρία όπλα που χρησιμοποιούνται στην Ολυμπιακή ξιφασκία είναι το foil, το Έρée και το sabre. Κατά τη διάρκεια του αγώνα, η εγκυρότητα των επαφών απαρτίζεται από το ηλεκτρικό σύστημα βαθμολόγησης, για να ελαχιστοποιούνται τα ανθρώπινα λάθη, αλλά και οι μεροληψίες των διαιτητών.

Η ξιφασκία σε αναπηρικό καροτσάκι αποτελεί παραολυμπιακό άθλημα, που αναπτύχθηκε στην Αγγλία μετά το Β΄ Παγκόσμιο πόλεμο. Μικρές τροποποιήσεις στους κανονισμούς της FIE επιτρέπουν στους αθλητές με αναπηρία να ξιφομαχούν και με τα τρία όπλα. Η πιο προφανής αλλαγή είναι το ότι ο καθένας από τους αθλητές είναι καθισμένος σε ένα αναπηρικό καροτσάκι σταθερό σε συγκεκριμένο πλαίσιο. Η κίνηση των ποδιών αντικαθίσταται από την κίνηση του κορμού ή του χεριού, ανάλογα με την αναπηρία του αθλητή. Η εγγύτητα των δύο ξιφομάχων επιφέρει αύξηση των περιστροφών που απαιτούνται, οι οποίες απαιτούν μεγάλη επιδεξιότητα. Τα όπλα είναι ίδια με αυτά που χρησιμοποιούνται στους Ολυμπιακούς Αγώνες.

Οι υπόλοιπες μορφές ξιφασκίας περιλαμβάνουν το «one-hit érée» (με ένα χτύπημα/επίθεση), το οποίο αποτελεί ένα από τα πέντε αγωνίσματα του μοντέρνου πένταθλου, και κάποιες άλλες μορφές των οποίων οι κανονισμοί είναι παρόμοιοι, αλλά όχι ίδιοι με αυτούς της FIE. Ένα παράδειγμα εξ αυτών είναι το American Fencing League (ξεχωριστό από το United States Fencing Association): ο τρόπος διεξαγωγής του αγώνα είναι διαφορετικός, δεν υπάρχει ηλεκτρική βαθμολόγηση και οι βασικοί κανόνες εφαρμόζονται με διαφορετικό τρόπο. Σε κάποιες χώρες, ο τρόπος εξάσκησης που είναι αποδεκτός σε σχολικό και πανεπιστημιακό επίπεδο παρεκκλίνει ελάχιστα από τη «φόρμα» της FIE.

Η ξιφασκία ως πολεμική τέχνη της Δύσης

Κάποιοι άνθρωποι που ασκούνται στη ξιφασκία, την προσεγγίζουν ως πολεμική τέχνη της Δύσης, με σκοπό την εξάσκηση για μια υποθετική ξιφομαχία. Το αθλητικό στοιχείο απουσιάζει σχεδόν ολοκληρωτικά από αυτούς τους τύπους ξιφασκίας, δεν παύουν όμως να μοιράζονται κοινές απαρχές μεταξύ τους και με την αγωνιστική ξιφασκία.

Η κλασική ξιφασκία διαφοροποιείται από την αγωνιστική ξιφασκία, όντας θεωρητικά πιο κοντά στην ξιφομαχία ως πολεμική τέχνη. Όσοι αυτοαποκαλούνται κλασικοί ξιφομάχοι, υποστηρίζουν τη χρήση αυτών που θεωρούν αυθεντικές πρακτικές, οι οποίες περιλαμβάνουν ελάχιστη ή καμία έμφαση στον αθλητικό ανταγωνισμό. Στην κοινότητα της κλασικής ξιφασκίας υπάρχει τεράστιο ενδιαφέρον για την αναβίωση των ευρωπαϊκών πρακτικών του 19^{ου} και 20^{ου} αιώνα, όταν οι ξιφομάχοι έπρεπε να είναι ικανοί να μάχονται, χρησιμοποιώντας τις τεχνικές που μάθαιναν στην προπόνηση. Τα όπλα που χρησιμοποιούνται είναι το μη ηλεκτρικό ξίφος (foil), το απλό érée και το αμβλυμμένο sabre ξιφομαχίας.

Η Ιστορική ξιφασκία είναι μία μορφή ανασύστασης των παλαιότερων πολεμικών τεχνών, βασισμένη στα διασωθέντα κείμενα και παραδόσεις. Προφανώς, οι ιστορικοί ξιφομάχοι μελετούν έναν εξαιρετικά μεγάλο αριθμό όπλων από διαφορετικές περιοχές και περιόδους. Οι οπαδοί της ιστορικής ξιφασκίας ασχολούνται κυρίως με όπλα στο πραγματικό τους βάρος, τα οποία απαιτούν διαφορετικό τρόπο χειρισμού, συγκριτικά με αυτά της σύγχρονης ξιφασκίας. Για παράδειγμα, τα ελαφριά όπλα οι ξιφομάχοι μπορούν να τα χειριστούν με τα δάχτυλά τους (μεγαλύτερη ευλυγισία), ενώ τα όπλα με πιο ρεαλιστικό βάρος ελέγχονται περισσότερο με τον καρπό και τον αγκώνα. Η διαφορά αυτή είναι πολύ σημαντική και μπορεί να οδηγήσει σε δραστικές αλλαγές, ακόμα και στη στάση του σώματος και της κίνησης των ποδιών την ώρα της ξιφομαχίας. Υπάρχει αρκετή απόσταση μεταξύ κλασσικής και ιστορικής ξιφασκίας, ιδιαίτερα αν παρατηρήσουμε τις πρακτικές ξιφασκίας του 19^{ου} αιώνα.

Άλλες μορφές ξιφασκίας

Υπάρχουν, τέλος, μερικές ακόμη μορφές ξιφασκίας, που έχουν ελάχιστα κοινά στοιχεία με τις άλλες δύο κατηγορίες, πέρα από τα ιστορικά.

Η *Ακαδημαϊκή ξιφασκία* είναι μία γερμανική φοιτητική παράδοση, η οποία έχει κατά ένα μεγάλο μέρος εξαλειφθεί, αν και συχνά χρησιμοποιείται στη Γερμανία, την Ελβετία, την Αυστρία, την Πολωνία και τη Λετονία. Η μάχη, στην οποία χρησιμοποιείται είναι ένα κοφτερό όπλο, γνωστό ως *schläger* με οξυμένες λάμες και λαμβάνει χώρα μεταξύ μελών των φοιτητικών συλλόγων, σε συμφωνία με ένα αυστηρά σχεδιασμένο σύνολο συμβάσεων. Επιπλέον, χρησιμοποιείται ειδική προστατευτική στολή που αφήνει απροστάτευτο το

μεγαλύτερο μέρος του κεφαλιού και του προσώπου, εκτός των ματιών (τα ειδικά γυαλιά ονομάζονται *rauibrille*). Απώτερος σκοπός κάθε συμμετέχοντος είναι η ανάπτυξη του χαρακτήρα του, ως εκ τούτου δεν υπάρχει νικητής και ηττημένος και δεν επιτρέπεται η υποχώρηση. Το να έχει κάποιος κόψιμο στο πρόσωπο από κοφτερή λάμα (γερ. «schmiss»), θεωρούνταν δείγμα γενναιότητας και θάρρους ή ένδειξη ότι κάποιος ήταν μέλος της ανώτερης επαγγελματικής τάξης. Ωστόσο, ιστορίες κοψιμάτων, τα οποία διατηρούνταν σκόπιμα (π.χ. με τριβή με ξύδι ή αλάτι), αμφισβητούνται έντονα ως λαϊκοί μύθοι από το 1880.

Η *Θεατρική ξιφασκία* προσπαθεί να επιτύχει τη μέγιστη θεατρική επίδραση, παρουσιάζοντας μία μεγάλη ποικιλία στυλ ξιφομαχίας, συμπεριλαμβανομένων των μοντέρνων και ιστορικών μορφών ξιφασκίας. Οι θεατρικές πολεμικές σκηνές είναι χορογραφημένες και οι ενέργειες τροποποιούνται, έτσι ώστε το κοινό που δεν κατανοεί τις τεχνικές της

ξιφασκίας να μπορεί να παρακολουθήσει τη ροή των σωματικών και θεατρικών ενεργειών.

Το ψυχαγωγικό παιχνίδι ρόλων συχνά ενσωματώνει την ξιφασκία στο πλαίσιο των ιστορικών ή φανταστικών θεμάτων ή στα παιχνίδια ρόλων με ζωντανή δράση. Η τεχνική και τα βαθμολογικά συστήματα διαφέρουν σε μεγάλο βαθμό από τη μια ομάδα στην άλλη, όπως και τα όπλα. Βάσει των τοπικών συνηθειών, οι συμμετέχοντες μπορούν να χρησιμοποιήσουν όπλα ξιφασκίας, όπλα συγκεκριμένων χρονικών περιόδων ή όπλα εφευρεμένα ειδικά για αυτό το σκοπό.

Σύγχρονα Όπλα

Τρία διαφορετικά όπλα χρησιμοποιούνται στη σύγχρονη αγωνιστική ξιφασκία: το φουάλ (foil), το έρέε και το sabre. Το ελαφρύ σπαθί με την ευθεία λεπίδα και το βαρύ ιππικού τύπου sabre, καθένα από τα οποία γνώρισαν μεγάλη χρήση το 19^ο αιώνα, παραγκωνίστηκαν στις αρχές του 20^{ου} με την αυξανόμενη φήμη του ελαφρότερου και γρηγορότερου όπλου που χρησιμοποιείται σήμερα. Το singlestick εμφανίστηκε στους Ολυμπιακούς Αγώνες του 1904, αν και είχε ήδη αρχίσει να χάνει έδαφος εκείνη την εποχή. Η ξιφασκία με ξιφολόγη έχασε με πιο αργούς ρυθμούς την αίγλη της, καθώς συνέχισαν να οργανώνονται αγώνες από ένοπλες δυνάμεις μέχρι και τις τελευταίες δεκαετίες του '50.

Μολονότι τα όπλα που χρησιμοποιούν οι ξιφομάχοι διαφέρουν όσον αφορά τη μορφή και το σκοπό της χρήσης τους, η βασική τους κατασκευή δε διαφοροποιείται έντονα. Κάθε όπλο έχει λεπίδα και λαβή. Η άκρη της λάμας αναφέρεται ως αιχμή του ξίφους. Το σημείο λαβής αποτελείται από τον προφυλακτήρα (κέλυφος) και το σημείο όπου τυλίγεται η παλάμη (λαβή). Ο προφυλακτήρας (γνωστός και ως καμπάνα [αγγλ. bell]), είναι ένα μεταλλικό κέλυφος σχεδιασμένο για να προστατεύει τα δάχτυλα. Στο φουάλ (foil) και στο έρέε η πιο παραδοσιακή γαλλική λαβή είναι σχεδόν ίσια και συνήθως στο τελείωμα έχει ένα σφαίρωμα (ένα σκληρό μεταλλικό κομμάτι που χρησιμεύει ως αντίβαρο για τη λεπίδα και για να κρατάει τη λαβή στο όπλο). Μερικά μοντέρνα σχέδια γαλλικής λαβής δεν χρησιμοποιούν βαρύ σφαίρωμα, σε μία προσπάθεια να κατασκευάσουν το ελαφρύτερο δυνατό έρέε.

Η γαλλική λαβή έχει αντικατασταθεί εντελώς στην υψηλότερου επιπέδου ξιφασκία με foil, και μερικώς στην ξιφασκία με έρέε, από μία ποικιλία εργονομικών σχεδίων, τα οποία ονομάζονται ορθοπεδικές λαβές. Όλα τα όπλα που χρησιμοποιούνται στους σύγχρονους αγώνες συνδέονται με ηλεκτρικό σύρμα, που επιτρέπει την καταγραφή κάθε επαφής που γίνεται στον αντίπαλο.

Foil

Το foil είναι ένα ελαφρύ και ευέλικτο όπλο, το οποίο εξελίχθηκε στα μέσα του 17^{ου} αιώνα ως όπλο εξάσκησης.

Στη σύγχρονη αγωνιστική ξιφασκία χρησιμοποιούνται «ηλεκτρικά» όπλα. Τα όπλα αυτά έχουν ένα κουμπί στην κορυφή της λάμας, που καθιστούν εφικτή την καταγραφή των χτυπημάτων από την ηλεκτρονική βαθμολογική συσκευή. Για να υπάρξει καταγραφή, το κουμπί θα πρέπει να πιέζεται με ελάχιστη δύναμη 4,90 Newton (δύναμη 500 γραμμαρίων) για 15 milliseconds το λιγότερο. Οι ξιφομάχοι foil φορούν αγώγιμες στολές που καλύπτουν την περιοχή του στόχου, ώστε να διαχωρίζονται μέσω της βαθμολογικής συσκευής, τα χτυπήματα εντός και εκτός στόχου.

Η περιοχή του στόχου περιλαμβάνει τον κορμό, μπροστά και πίσω. Όταν κάποιος ξιφομαχεί με ηλεκτρικό εξοπλισμό, υπάρχει μία περιοχή γύρω από κάθε μασχάλη που δεν είναι καλυμμένη από το αγώγιμο τζάκετ, με αποτέλεσμα να μην αποτελεί ούτε αυτή η περιοχή έγκυρο στόχο.

Μια τροποποίηση στους κανόνες της FIE από την 1^η Ιανουαρίου του 2009 καθιστά έγκυρο στόχο το κομμάτι του στέρνου κάτω από την ευθεία νοητή γραμμή ανάμεσα στους ώμους. Πριν την αλλαγή αυτή, το κομμάτι του στέρνου 1,5-2 κάτω από το επίπεδο του σαγονιού δεν αποτελούσε έγκυρο στόχο. Ο κανονισμός αυτός δεν έχει εφαρμοστεί με τον ίδιο τρόπο σε όλα τα εθνικά σωματεία ξιφασκίας. Για παράδειγμα, το USFA δεν έχει θέσει χρονική στιγμή εφαρμογής του κανονισμού, ενώ τα ευρωπαϊκά κράτη έχουν συνολικά αποφασίσει την 1^η Σεπτεμβρίου του 2009 ως την ημερομηνία χρήσης του νέου κανονισμού σε όλους τους αγώνες. Το πνεύμα του κανονισμού αυτού έχει προκαλέσει έντονες διαφωνίες· η άποψη που επικρατεί στις Ηνωμένες Πολιτείες είναι ότι ο κανονισμός αυτός θα οδηγήσει σε μεγάλες ελλείψεις και δαπάνες εξοπλισμού, ενώ στην Ευρώπη πιστεύουν ότι θα βοηθήσει στο να εμποδίζει τους ξιφομάχους να καλύπτουν το στόχο.

Ο στόχος πρέπει να πετυχαίνεται με την αιχμή του ξίφους. Η επαφή με οποιοδήποτε άλλο μέρος του ξίφους δεν έχει κάποιο αποτέλεσμα και ο αγώνας συνεχίζεται χωρίς διακοπή. Η επαφή σε περιοχή εκτός στόχου σταματά το γύρο, αλλά δε συνιστά πόντο. Η ξιφασκία foil παρουσιάζει επίσης κανονισμούς προτεραιότητας, οι οποίοι καθορίζουν ποιου ξιφομάχου το χτύπημα θα επικρατήσει, αν και οι δύο έχουν κάποιο. Βασική αρχή προτεραιότητας είναι ότι θα επικρατήσει το χτύπημα του ξιφομάχου που ξεκινά πρώτος μια επιθετική ενέργεια προς τον αντίπαλό του, εκτός αν η ενέργειά του αποτύχει. Η ενέργεια ενός ξιφομάχου είναι αποτυχημένη όταν δεν ακουμπά τον αντίπαλο, όταν αστοχεί ή όταν αποκρούεται/αποφεύγεται. Όταν η ενέργεια ενός ξιφομάχου αποτύχει, η τρέχουσα ή επόμενη ενέργεια του αντιπάλου έχει προτεραιότητα, εκτός αν καθυστερήσει υπερβολικά (περισσότερο από μία περίοδο «χρόνου ξιφασκίας», χρόνο ο οποίος απαιτείται για να πραγματοποιηθεί μια ενέργεια στον τρέχοντα ρυθμό της ανταλλαγής), με αποτέλεσμα να χάσει το δικαίωμα προτεραιότητας. Εάν και οι δύο ξιφομάχοι έχουν αλληλοχτυπηθεί, ώστε να μην μπορεί να αποδοθεί προτεραιότητα σε έναν από τους δύο, δεν σημειώνεται κάποια βαθμολογική αλλαγή. Η αρχική ιδέα πίσω από τους κανόνες της ξιφασκίας foil ήταν η ενθάρρυνση των ξιφομάχων να προστατεύουν και να επιτίθενται σε ζωτικές περιοχές και να μάχονται με μεθοδικό τρόπο και ξεκάθαρες πρωτοβουλίες, ώστε να ελαχιστοποιείται το ρίσκο του διπλού θανάτου.

Όταν μια σειρά ενεργειών καταλήγει σε χτύπημα, ο διαιτητής φωνάζει «αλτ» και η ξιφομαχία σταματά. Τότε, ο διαιτητής αναλύει την ανταλλαγή ενεργειών, χρησιμοποιώντας την επίσημη ορολογία. Πέρα από τη λεγόμενη επίθεση, παρατηρούνται αμυντικές ενέργειες που θεωρούνται επιτυχημένες όταν έχουν ως αποτέλεσμα την εκτροπή της λάμας του αντιπάλου. Η επιθετική ενέργεια που εκδηλώνεται αμέσως μετά την αμυντική (από τον αμυνόμενο ξιφομάχο) ενέργεια, ονομάζεται απάντηση/αντίκρουση. Η επιθετική ενέργεια ενός ξιφομάχου, ο οποίος επιτίθεται χωρίς πρώτα να τραβήξει άμεσα το χέρι αφού έχει αμυνθεί, ονομάζεται μεταβίβαση. Η επιθετική ενέργεια ενός ξιφομάχου από τη θέση φύλαξης, ενώ προηγουμένως έχει αμυνθεί, ονομάζεται ανάκτηση. Η επιθετική ενέργεια ενός ξιφομάχου, αφού ο αντίπαλός του έχει χάσει το δικαίωμα της απάντησης λόγω ολιγωρίας ονομάζεται επαναθεση. Η επιθετική ενέργεια που ξεκινά από έναν ξιφομάχο που του επιτίθεται ο αντίπαλός του ονομάζεται αντεπίθεση.

Έρέε

Το έρέε, ως αθλητικό όπλο, όπως το γνωρίζουμε σήμερα, εφευρέθηκε το β' μισό του 19^{ου} αιώνα από μία ομάδα Γάλλων φοιτητών, που πίστευαν ότι οι συνθήκες του foil ήταν ιδιαίτερα περιοριστικές και το ίδιο το όπλο υπερβολικά ελαφρύ· επιζητούσαν μία εμπειρία όσο το δυνατόν πιο κοντά στην πραγματική μονομαχία. Η αρχική σύλληψη της ιδέας του έρέε αποτελούσε ουσιαστικά ακριβή αντιγραφή ενός μικρού σπαθιού, χωρίς όμως την εξαιρετικά αιχμηρή αιχμή του. Αντί αυτής, η λεπίδα κατέληγε σε μία άκρη με τρεις προεξοχές, η οποία μπορούσε να γαντζωθεί από τη στολή, χωρίς να εισχωρήσει στο δέρμα.

Ο ξιφομάχος, για να επιτύχει ένα έγκυρο χτύπημα, πρέπει, όπως συμβαίνει και με το foil, να ακουμπήσει την αιχμή του ξίφους στο στόχο του αντιπάλου. Η περιοχή στόχου καλύπτει ολόκληρο το χρώμα και δεν υπάρχουν κανονισμοί σχετικά με το ποιος και πότε επιτίθεται (αντίθετα με το foil και το sabre, όπου υπάρχουν κανόνες προτεραιότητας). Εάν και οι δύο ξιφομάχοι πραγματοποιήσουν επαφή μέσα σε 40 millisecond ο ένας στον άλλον δίνεται ένας πόντος στον καθένα (διπλό χτύπημα), εκτός εάν υπάρχει ισοπαλία, όπου δε δίνεται κανένας πόντος. Στις υπόλοιπες περιπτώσεις, ο πρώτος που χτυπάει παίρνει τον πόντο, άσχετα με το τι συνέβη νωρίτερα. Αξίζει να σημειωθεί ότι το έρέε είναι το βαρύτερο όπλο. Ωστόσο, με τις σημερινές τεχνικές, υπάρχουν μερικές λάμες έρέε, τόσο ελαφριές που αγγίζουν τα 150 γραμμάρια.

Το «ηλεκτρικό» έρέε, το οποίο χρησιμοποιείται στη σύγχρονη αγωνιστική ξιφασκία, καταλήγει σε ένα κουμπί όμοιο με αυτό του foil. Για να μπορέσει η βαθμολογική συσκευή να καταγράψει ένα χτύπημα, πρέπει αυτό να αντιστοιχεί με ελάχιστη δύναμη ίση με 7,35 Νιούτον (750 γραμμάρια) και το ειδικό κουμπί πρέπει να παραμείνει πλήρως πατημένο για 1 μιλισεκόντ. Όλα τα χτυπήματα καταχωρούνται ως έγκυρα, εκτός αν πετύχουν μεταλλική επιφάνεια, όπως ένα μέρος του όπλου του αντιπάλου, οπότε και δεν καταγράφονται. Σε μεγάλα αθλητικά γεγονότα, το έδαφος πολλές φορές είναι αγώγιμο, ώστε να μην καταγράφονται τα χτυπήματα που έρχονται σε επαφή μ' αυτό. Σε μικρότερα γεγονότα και σε συλλόγους, ο διαιτητής θα πρέπει να παρατηρεί πότε υπάρχουν επαφές με το έδαφος. Αυτές συνήθως συμβαίνουν κατά λάθος, όταν ένας ξιφομάχος έρέε προσπαθεί να χτυπήσει το πόδι του αντιπάλου και αστοχεί. Αυτό έχει ως αποτέλεσμα παύση της δράσης και καμία καταχώρηση πόντων. Ωστόσο, τα σκόπιμα χτυπήματα στο έδαφος θεωρούνται δείγματα «μη τίμιας ξιφασκίας» και τιμωρούνται με ανάλογες ποινές.

Το έρέε έχει πιο περιοριστικούς κανονισμούς σχετικά με τα πόδια και τη σωματική επαφή σε σχέση με τα άλλα δύο όπλα. Στο έρέε, μία σώμα με σώμα σύγκρουση μεταξύ ξιφομάχων δεν τιμωρείται με ποινή, εκτός αν ξεκινήσει με κακοπροαίρετο σκοπό ή αν είναι εξαιρετικά βίαιη. Δεν υπάρχουν περιορισμοί στο σταύρωμα των ποδιών ή στη χρήση της επίθεσης «fleeche» (βέλους) στο έρέε. Οι άμεσες, χωρίς προετοιμασία επιθέσεις είναι τρωτές σε αντεπιθέσεις στο βραχίονα ή στην παλάμη ή στο σώμα, αν ο επιτιθέμενος ξιφομάχος είναι πιο κοντός από τον αντίπαλό του. Το έρέε υψηλού επιπέδου συχνά αποτελεί παιχνίδι πρόκλησης, όπου κάθε παίχτης προσπαθεί να κάνει τον αντίπαλό του να εκδηλώσει πρώτος επίθεση. Η απόσταση στο έρέε είναι ακόμα πιο σημαντική απ' ότι στα υπόλοιπα όπλα.

Sabre

Στην ξιφασκία με sabre οι πόντοι πετυχαίνονται μέσω των άκρων, των επιφανειών και της αιχμής της λάμας. Αν και ο σύγχρονος σχεδιασμός με μια ελαφριά και ευέλικτη λεπίδα (περιφερειακά πιο άκαμπτη από αυτή του foil που λυγίζει πιο εύκολα μπρος και πίσω ενώ μια λεπίδα sabre πλάγια) εμφανίστηκαν στις αρχές του 20^{ου} αιώνα, παρόμοια αθλητικά όπλα με πιο στέρεες λάμες, είχαν χρησιμοποιηθεί κατά τη βικτωριανή εποχή.

Υπάρχουν κάποιες διαφωνίες σχετικά με το αν η σύγχρονη ξιφασκία έχει τις ρίζες της στα ιππικά sabres τουρκικής καταγωγής, τα οποία έγιναν πιο δημοφιλή στην κεντρική και δυτική Ευρώπη κατά την περίοδο των Ναπολεόντειων πολέμων ή σε ένα από τα γηγενή αιχμηρά όπλα της Ευρώπης. Πρακτικά είναι πιθανόν να αποτελεί υβρίδιο και των δύο. Το μεγαλύτερο μέρος των συμβάσεων αλλά και το λεξιλόγιο της σύγχρονης ξιφασκίας sabre αναπτύχθηκαν από Ιταλούς και Ούγγρους δασκάλους στα τέλη του 19^{ου} αιώνα, με πιο αξιόλογο μεταξύ αυτών τον Italo Santelli (1866-1945).

Ο στόχος του sabre καλύπτει τα πάντα πάνω από τη μέση, εκτός από τις παλάμες (οι καρποί αποτελούν στόχο) και το πίσω μέρος του κεφαλιού. Σήμερα, κάθε επαφή μεταξύ μέρους της λεπίδας και μέρους του στόχου θεωρείται έγκυρη. Τα δεδομένα δεν ήταν πάντα αυτά και παλαιότερες συμβάσεις όριζαν πως μια έγκυρη επαφή θα έπρεπε να πραγματοποιηθεί με την αιχμή ή μία από τις κοφτερές πλευρές και πως η επίθεση με την αιχμή του ξίφους δεν θα έπρεπε απλά να ακουμπά το στόχο και να γλιστρά στο σώμα του αντιπάλου. Αυτές οι απαιτήσεις χρειάστηκε να απαγορευτούν λόγω τεχνικών δυσκολιών, λίγο μετά την εμφάνιση του ηλεκτρονικού τρόπου βαθμολόγησης στην ξιφασκία sabre στα τέλη της δεκαετίας του '80.

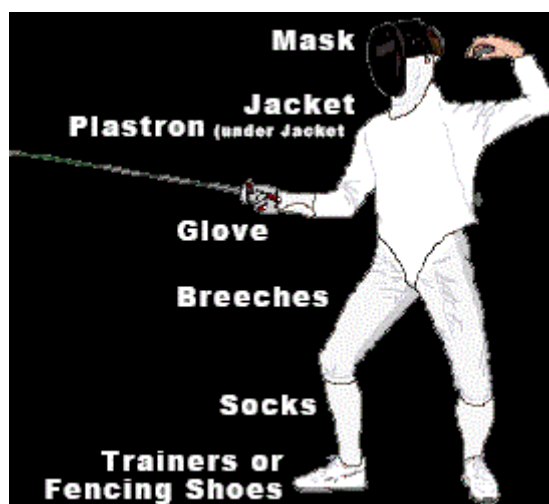
Όπως και το foil, το sabre υπόκειται σε κανονισμούς προτεραιότητας, αλλά υπάρχουν διαφορές στον ορισμό μιας ορθά εκτελεσμένης επίθεσης ή απόκρουσης. Οι διαφορές αυτές σε συνδυασμό με μία πολύ μεγαλύτερη βαθμολογική επιφάνεια (το σύνολο της λάμας, όχι μόνο η αιχμή), καθιστούν τις αποκρούσεις του sabre δύσκολες στην αποτελεσματική εκτέλεση. Συνεπώς, οι τακτικές του sabre βασίζονται πολύ περισσότερο στη δουλειά με τα πόδια, με την επαφή των ξιφών να παραμένει κατά το δυνατό μικρή. Επιπλέον, το παιχνίδι δε διακόπτεται από ένα χτύπημα εκτός στόχου (κάτω απ' τη μέση). Για να μην μπορέσουν οι αθλητές να κυριαρχήσουν ο ένας στον άλλο από την αρχή του παιχνιδιού, δεν επιτρέπεται το σταύρωμα των ποδιών, γεγονός που αποκλείει και τη χρήση επίθεσης fleche (βέλους). Παράβαση του κανονισμού αυτού έχει ως αποτέλεσμα τιμωρία του επιτιθέμενου ξιφομάχου (μία προειδοποίηση, η οποία ακολουθείται από απόδοση επαφής με ποινή αν επαναληφθεί η επίθεση). Μία κίνηση που ονομάζεται «flunge» χρησιμοποιείται αντί της μη επιτρεπόμενης επίθεσης «fleche»: Ο ξιφομάχος πηδάει προς τον αντίπαλο, κρατώντας το πίσω πόδι σε όσο το δυνατόν μεγαλύτερη απόσταση από το μπροστινό. Η ασφαλής προσγείωση που ακολουθεί αυτή την κίνηση απαιτεί σταύρωμα των ποδιών, ωστόσο το χτύπημα πρέπει να πραγματοποιηθεί πριν από αυτή.

Προστατευτική ένδυση/Προστατευτικός εξοπλισμός

Τα ρούχα που φοριούνται στη σύγχρονη ξιφασκία είναι φτιαγμένα από σκληρό βαμβάκι ή νάιλον. Το κέβλαρ προστέθηκε στις καλύτερης ποιότητας στολές έπειτα από το ατύχημα του Smirnov στο Παγκόσμιο Πρωτάθλημα του 1982 στη Ρώμη. Έχει παρατηρηθεί ότι το κέβλαρ καταστρέφεται από τη χλωρίνη και από ακτίνες UV, συνεπώς πλένοντας τη στολή ή/και εκθέτοντάς την στον ήλιο μπορεί να καταστραφεί.

Τα τελευταία χρόνια άλλα βαλλιστικά υφάσματα, όπως το υψηλής ποιότητας πολυαιθαλένιο (που δεν έχει τα μειονεκτήματα του κέβλαρ) μελετήθηκαν. Επίσης η βέστα (το πάνω μέρος της στολής), το παντελόνι, το επιστήθιο θα πρέπει να είναι φτιαγμένα από υλικό που να αντέχει τη δύναμη έως 800 Newton (1600 Newton για την μάσκα).

Ο ολοκληρωμένος εξοπλισμός ξιφασκίας περιλαμβάνει τα εξής μέρη ένδυσης:

- Εφαρμοστό τζάκετ που καλύπτει τη βουβωνική περιοχή με λεπτή λωρίδα που πηγαίνει ανάμεσα στα πόδια (συχνά στη ξιφασκία sabre τα τζάκετ φτάνουν μέχρι τη μέση και δεν προστατεύουν τη βουβωνική περιοχή), ένα μικρό ραμμένο περιλαίμιο από διπλωμένο ύφασμα που εμποδίζει τη λεπίδα να γλιστρήσει προς τα πάνω ή γύρω απ' το λαιμό.
- Προστήθιο που τοποθετείται κάτω από το τζάκετ και παρέχει διπλή προστασία στην πλευρά του χεριού που βρίσκεται το ξίφος και στο βραχίονα. Είναι απαραίτητο να μην υπάρχει ραφή στο ύψος της μασχάλης, η οποία θα βρισκόταν στο ίδιο σημείο με τη ραφή του τζάκετ, καθιστώντας το σημείο εξαιρετικά τρωτό.
- Ένα γάντι για το χέρι που κρατάει το ξίφος με περιχειρίδα, η οποία εμποδίζει τη λεπίδα από το να βρεθεί κάτω απ' το μανίκι, προκαλώντας τραυματισμό ενώ παράλληλα παρέχει σταθερή λαβή.
- Κοντό παντελόνι έως το γόνατο (φουφούλα). Οι κνήμες θα πρέπει να παραμένουν ακριβώς κάτω από τα γόνατα.
- Ψηλές κάλτσες έως το γόνατο ή το μικρό, που καλύπτουν τις αντίστοιχες περιοχές.

- Παπούτσια με επίπεδες σόλες και ενίσχυση στο εσωτερικό του πίσω ποδιού και στη φτέρνα του μπροστινού ποδιού για να μην υπάρχει μεγάλη τριβή.
- Μάσκα, συμπεριλαμβανομένου ενός υφασμάτινου μέρους που προστατεύει το λαιμό. Η μάσκα μπορεί συνήθως να αντέξει δύναμη 350 Newton, ωστόσο οι μάσκες σύμφωνα με τη FIE πρέπει να αντέχουν πολύ περισσότερο, 1600 Newton. Μερικές μοντέρνες μάσκες διαθέτουν μία σχεδόν διάφανη προσωπίδα στο μπροστινό τους μέρος και μπορούν να χρησιμοποιηθούν σε αγώνες υψηλού επιπέδου.
- Πλαστικό προστατευτικό στήθους, υποχρεωτικό για τις γυναίκες ξιφομάχους. Ενώ υπάρχουν προστατευτικά στήθους και για άντρες φορούνταν, μέχρι πρόσφατα, κυρίως από τους δασκάλους που χτυπιούνται πολύ πιο συχνά από τους μαθητές κατά τη διάρκεια της προπόνησης. Το προστατευτικό στήθους γίνεται πιο δημοφιλές στο foil, καθώς η σκληρή επιφάνεια αυξάνει την πιθανότητα αποτυχίας καταγραφής ενός χτυπήματος. Τα προστήθια είναι υποχρεωτικά, μολονότι το προστατευτικό στήθους πρέπει να φοριέται ακριβώς πάνω στο δέρμα.
- Οι δάσκαλοι ξιφασκίας συχνά φορούν ένα πιο βαρύ προστατευτικό τζάκετ, συχνά ενισχυμένο με πλαστικό αφρό για να μετριάξει την ένταση των πολυάριθμων χτυπημάτων που δέχονται. Μερικές φορές στην εξάσκηση, οι δάσκαλοι φορούν ένα προστατευτικό μανίκι ή ένα δερμάτινο κάλυμμα της κνήμης.

Παραδοσιακά, οι στολές των ξιφομάχων έχουν λευκό χρώμα (με το μαύρο να θεωρείται παραδοσιακό για τους εκπαιδευτές). Αυτό μπορεί να οφείλεται μέχρις ενός σημείου στην περιστασιακή προ-ηλεκτρική πρακτική της κάλυψης της αιχμής του όπλου με μπογιά ή χρωματιστή κιμωλία για να μπορεί πιο εύκολα ο κριτής να αποφασίζει το σημείο της κάθε επαφής. Τελευταία η FIE έχει χαλαρώσει τους κανονισμούς, επιτρέποντας χρωματιστές στολές (οι μαύρες έχουν διατηρηθεί για τους προπονητές). Ωστόσο οι οδηγίες που καθορίζουν το επιτρεπόμενο μέγεθος και τη θέση των λογότυπων χορηγίας είναι εξαιρετικά αυστηρές.

Πρακτική και τεχνικές

Αγωνιστικές φόρμες

Οι αγώνες ξιφασκίας ποικίλλουν στη φόρμα τους, ενώ υπάρχουν ατομικοί και ομαδικοί. Ένας αγώνας μπορεί να περιλαμβάνει και τα τρία όπλα ή μπορεί να είναι πιο εξειδικευμένος, όπως μία πρόκληση έρρε. Επιπλέον, όπως στα περισσότερα αθλήματα, άντρες και γυναίκες αγωνίζονται χωριστά σε υψηλού επιπέδου αγώνες. Οι μεικτοί αγώνες είναι συχνοί σε αγώνες χαμηλότερου επιπέδου, ειδικά σε αυτούς που διεξάγονται σε συλλόγους ξιφασκίας. Από τους δύο τύπους αγώνων που υπάρχουν (ατομικός και ομαδικός), ο ατομικός

είναι αυτός που αποτελείται από δύο μέρη: τις ομαδοποιήσεις και τους άμεσους αποκλεισμούς.

Στις ομαδοποιήσεις, οι ξιφομάχοι χωρίζονται σε ομάδες όπου κάθε ξιφομάχος θα έχει την ευκαιρία να αγωνιστεί με κάθε άλλο ξιφομάχο μία φορά. Τυπικά υπάρχουν επτά ξιφομάχοι σε κάθε ομαδοποίηση. Εάν οι ξιφομάχοι που αγωνίζονται δεν αποτελούν πολλαπλάσιο του επτά, τότε δημιουργούνται συχνά ομάδες των έξι ή των οκτώ. Μετά τις ομαδοποιήσεις, στους ξιφομάχους δίνεται μία θέση/κατάταξη σε σύγκριση με όλους τους υπόλοιπους ξιφομάχους στον αγώνα, βάσει αρχικά του ποσοστού των γύρων που έχουν κερδίσει και δευτερευόντως βάσει της διαφοράς ανάμεσα στις επαφές που έχουν επιτύχει και που έχουν δεχθεί.

Εφόσον καθοριστεί η κατάταξη του κάθε ξιφομάχου, ξεκινά ο γύρος του άμεσου αποκλεισμού. Οι ξιφομάχοι ταξινομούνται σε έναν πίνακα κάποιας δύναμης του 2 (16,32,64 κ.λπ.) βάσει του πόσοι αθλητές αγωνίζονται. Εξαιτίας του γεγονός ότι είναι εξαιρετικά απίθανο ο αριθμός των ξιφομάχων να αντιστοιχεί ακριβώς σε κάποια δύναμη του 2, οι ξιφομάχοι με τα καλύτερα αποτελέσματα στις ομαδοποιήσεις αυτόματα προωθούνται ή όσοι βρίσκονται πολύ χαμηλά στην κατάταξη αποκλείονται. Ο νικητής προχωράει στο τουρνουά και ο χαμένος αποκλείεται. Τυπικά κανείς δε χρειάζεται να ξιφομαχήσει για την τρίτη θέση (εκτός αν πρόκειται για ειδικό-προκριματικό αγώνα με περιορισμένες δυνατότητες για συνέχιση στο τουρνουά). Αντί αυτού, δύο χάλκινα μετάλλια δίνονται στους ηττημένους του ημιτελικού.

Πανεπιστήμια και σχολεία

Η ξιφασκία έχει μακρόχρονη σχέση με τα πανεπιστήμια και τα σχολεία. Το λιγότερο ένα στυλ ξιφασκίας εξασκείται στα πανεπιστήμια. Οι (πανεπιστημιακοί) φοιτητές αγωνίζονται μεταξύ τους σε διεθνές επίπεδο στους Παγκόσμιους Πανεπιστημιακούς Αγώνες.

Το κόστος του εξοπλισμού και η μικρή διαβάθμιση του αθλήματος έχει οδηγήσει στην παρουσία του αθλήματος σε μικρό αριθμό σχολείων. Τα εθνικά σωματεία έχουν δημιουργήσει προγράμματα για να ενθαρρύνουν ένα μεγαλύτερο αριθμό φοιτητών να ασχοληθούν με την ξιφασκία σε σχολικό επίπεδο.

Στο Ηνωμένο Βασίλειο υπάρχουν δύο εθνικοί αγώνες όπου τα σχολεία ανταγωνίζονται άμεσα. Το Πρωτάθλημα Ξιφασκίας Δημόσιων Σχολείων και τα Σκωτσέζικα Πρωταθλήματα Σχολείων, που περιέχουν ατομικούς και ομαδικούς αγώνες. Ωστόσο, τα σχολεία οργανώνουν επίσης αγώνες άμεσα το ένα ενάντια στο άλλο και οι μαθητές σχολικής ηλικίας μπορούν να αγωνιστούν μεμονωμένα μεταξύ τους στα Πρωταθλήματα Νεολαίας της Βρετανίας.

Ιταλική Σχολή

Ο όρος ιταλική σχολή ξιφομαχίας χρησιμοποιείται για να περιγράψει ένα ιταλικό στυλ ξιφασκίας και μάχες με κοφτερά όπλα από τη χρονική στιγμή της πρώτης πραγματείας ξιφασκίας (1409) έως την εποχή της Κλασικής

Ξιφασκίας (μετά το 1900). Αν και τα όπλα και ο τρόπος χρήσης τους αλλάζουν δραματικά μέσα στους πέντε αυτούς αιώνες, λίγα θεμελιώδη χαρακτηριστικά έχουν παραμείνει σταθερά στην Ιταλική Σχολή. Μερικά από αυτά είναι η προτίμηση για κάποιες θέσεις φύλαξης, η ενασχόληση με το tempo, όπως επίσης πολλές αμυντικές ενέργειες.

Τέλη Μεσαίωνα/Αναγέννηση

Η παλαιότερη γνωστή πραγματεία ξιφομαχίας και άλλων πολεμικών τεχνών είναι το «Flos Duellatorum», γραμμένο από τον Fiore dei Liberi γύρω στο 1409. Η πραγματεία του Fiore περιγράφει ένα προηγμένο σύστημα πολεμικών τεχνών με σπιλέτο, κοντό και μακρύ ξίφος, δόρυ και άλλα όπλα. Μία άλλη σημαντική πραγματεία, η «De artia Gladiatoria Dimicandi», γράφτηκε από τον Filippo Vadi κάποια στιγμή μεταξύ του 1482 και του 1487. Αν και διαφορετική, η εργασία του Vadi φαίνεται να βασίστηκε στην προηγούμενη εργασία του Fiore.

Αναγέννηση/Εποχή Μπαρόκ/Προ-κλασσική Εποχή

Τον 16^ο αιώνα δημοσιεύτηκαν πολλές εργασίες επικεντρωμένες στο ξίφος (cut and thrust sword), αν και συχνά περιελάμβαναν σημαντικές οδηγίες και για άλλα όπλα. Η πιο χαρακτηριστική ομάδα συγγραφέων αυτής της περιόδου προέρχεται από την Μπολονέζικη σχολή και περιελάμβανε δασκάλους, όπως τους Achille Marozzo, Antonio Manciolino, Angelo Viggiani και Giovanni dall'Agocchie. Ωστόσο, υπήρχαν και άλλοι Ιταλοί συγγραφείς που δεν συνδέονταν άμεσα με την Μπολονέζικη Σχολή, συμπεριλαμβανομένων των Camillo Agrippa (που θεωρείται ότι κωδικοποίησε τις τέσσερις θέσεις φύλαξης που επιβιώνουν μέχρι σήμερα) και Giacomo di Grassi, που έγραψε ένα εγχειρίδιο το 1570 που μεταφράστηκε στα αγγλικά γύρω στο 1590.

Τον 17^ο αιώνα ήταν πολύ δημοφιλές το λεπτό ξίφος ξιφασκίας, όπως και πολλοί δάσκαλοι συμπεριλαμβανομένων των Salvator Fabris, Ridolfo Caroferro και Francesco Antonio Marcelli. Σε αντίθεση με τα εγχειρίδια του προηγούμενου αιώνα, αυτά που γράφτηκαν το 17^ο αιώνα έπρεπε να αναφέρονται αποκλειστικά στη χρήση του λεπτού ξίφους, μόνου του ή με κάποιο μανδύα, τροχό κ.λπ. Προς το τέλος του 17^{ου} αιώνα, τα εγχειρίδια άρχισαν να αποκτούν έναν πιο κλασικό χαρακτήρα, όσον αφορά την ορολογία και την παρουσίαση τεχνικών.

Κλασσική Εποχή

Αν και υπάρχει ένα μεγάλο κενό στις υπάρχουσες ιταλικές πραγματείες ανάμεσα στο 1696 και στο 1800, μπορούμε να διαπιστώσουμε από τις πρώτες πραγματείες του 19^{ου} αιώνα ότι το στυλ είχε αλλάξει ελάχιστα κατά τη διάρκεια εκείνης της περιόδου. Οι μοναδικές αλλαγές αφορούσαν στην πρόσθεση κάποιων τεχνικών κατάλληλων για τις σχετικά πιο ελαφριές λεπίδες των ξιφών ξιφομαχίας που χρησιμοποιούνταν στα τέλη του 1600. Ακόμα και στις αρχές του 19^{ου} αιώνα διδάσκονταν ακόμη αμυντικές τεχνικές και η χρήση

του σιλέτου ως συνοδευτικού όπλου βρισκόταν ακόμη υπό συζήτηση (αν και δεν υπήρξε κυρίαρχη ή διαδεδομένη ως επιλογή).

Στα τέλη του 19^{ου} αιώνα, ο κοντινότερος πρόγονος της σύγχρονης ξιφασκίας είχε αναπτυχθεί με τη γνώριμη παιδαγωγική της, το σύνολο των τεχνικών και τη θεωρία της. Εκείνη την εποχή, δύο επικρατέστερες σχολές ιταλικής παράδοσης ήταν η Ρανταελλιανή (από τον Maestro G. Radaelli) και η Ναπολιτάνικη. Το 1883 το ιταλικό υπουργείο πολέμου επιλέγει την πραγματεία του Ναπολιτάνου Masaniello Parise για να αποτελέσει το επίσημο πρόγραμμα μαθημάτων της νεοϊδρυθείσας Scuola Magistrale (Πρώτης Σχολής) ξιφασκίας. Τα διδάγματα του Parise, αποκαλούμενα *Κλασική Ιταλική Ξιφασκία*, επιβιώνουν σχεδόν ίδια έως σήμερα, αν και πολλά διδάγματα του Radaelli για την ξιφασκία με sabre ενσωματώθηκαν.

Σύγχρονη Εποχή

Σήμερα, η ιταλική σχολή ξιφασκίας συντηρείται με προσοχή στην Ιταλία και στο εξωτερικό. Στην Ιταλία, οι επίσημες σχολές ξιφασκίας, όπως η Εθνική Ακαδημία (Accademia Nazionale) πιστοποιούν δασκάλους στην ιστορική και σύγχρονη ξιφασκία, βασισμένες στην προσεκτική προσκόλληση στις αρχές της ιταλικής ξιφασκίας. Στο εξωτερικό, το ιταλικό στυλ καλλιεργείται από επαγγελματικά ιδρύματα, όπως το πρόγραμμα ξιφασκίας του San Jose State (Καλιφόρνια, ΗΠΑ), όπου ο δάσκαλος Grangler είναι επικεφαλής ενός προγράμματος που βασίζεται κατά κόρον στο κλασικό στυλ του Parise.

Οι κοινότητες ιστορικών ευρωπαϊκών πολεμικών τεχνών και δυτικών πολεμικών τεχνών στην Ευρώπη και τις Ηνωμένες Πολιτείες διαθέτουν ένα μεγάλο αριθμό ερευνητών που αναπαράγουν τα συστήματα παλαιότερων δασκάλων, όπως αυτά των Achille Marozzo, Ridolfo Caroferro, Filippo Vadi κ.ά. Αυτές οι προσπάθειες αναπαραγωγής από τους μαθητευόμενους παρέχουν στην κοινότητα των πολεμικών τεχνών τη δυνατότητα να μάθουν την ξιφασκία με παραδοσιακά όπλα, κανονικού μεγέθους και βάρους.

Καταγωγή - Γενιές

Αν και η κλασική ιταλική ξιφασκία διατηρείται και εφαρμόζεται σε πολλά μέρη σε ολόκληρο τον κόσμο, δεν υπάρχουν δάσκαλοι που μπορούν να ανιχνεύσουν την καταγωγή δασκάλου-μαθητή τους πριν από το δεύτερο μισό του 18^{ου} αιώνα. Υπάρχουν σαφείς ομοιότητες και μία προφανής συνέχεια ανάμεσα σε όσα διδάσκονταν στα τέλη του 17^{ου} αιώνα και στις αρχές του 19^{ου}, αλλά είναι αδύνατο να ανιχνεύσουμε και να μιλήσουμε ξεκάθαρα για μια άμεση σχέση δασκάλου-μαθητή.

Πραγματείες

Μερικές πραγματείες από Ιταλούς δασκάλους:

Μεσαίωνας/Αρχές Αναγέννησης

Γερμανική Σχολή

Η γερμανική σχολή ξιφασκίας (Deutsche Fechtschule) αποτελεί το ιστορικό σύστημα μάχης που διδάχτηκε στη Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία στα τέλη του Μεσαίωνα, στην Αναγέννηση και στην πρώιμη μοντέρνα εποχή (14^ο έως τον 17^ο αιώνα), όπως περιγράφεται στα βιβλία ξιφασκίας της εποχής αυτής. Την περίοδο την οποία διδασκόταν ήταν γνωστή ως «Η τέχνη της μάχης» (Kunst des Fechtens). Περιλαμβάνει τις τεχνικές του ξίφους δύο χεριών (Langschwert), αλλά περιγράφει και άλλους τύπους μάχης.

Οι περισσότεροι συγγραφείς λειτουργούν ή υποστηρίζουν ότι λειτουργούν στην παράδοση του δασκάλου του 14^{ου} αιώνα Johannes Liechtenauer. Το σύστημα που παρουσιάζεται στην παλαιότερη διασωθείσα πραγματεία του δίνει έμφαση στην απλότητα, την ταχύτητα και την αποτελεσματικότητα, διαμορφώνοντας μία θανατηφόρα πολεμική τέχνη, κατάλληλη για σοβαρή μάχη, με τις εργασίες που ακολούθησαν να θεωρούνται ότι έχουν έναν πιο αθλητικό χαρακτήρα. Αυτή η ιστορική ευρωπαϊκή πολεμική τέχνη έχει προκαλέσει έντονο ενδιαφέρον από τότε και ένας μεγάλος αριθμός ανθρώπων την εξασκεί στις μέρες μας. Η ιστορία της γερμανικής σχολής διανύει μετά βίας 250 χρόνια ή οχτώ με δέκα γενιές δασκάλων (βάσει της χρονολόγησης του Liechtenauer), από το 1350 έως το 1600. Η αρχαιότερη πηγή μας του 1389 αναφέρει ήδη ένα μεγάλο αριθμό δασκάλων, που θεωρούνται ισάξιοί του Liechtenauer, τον Hanke Döbringer, τον Andres Jud, τον Jost von der Nyssen και τον Nilaus Preuss. Πιθανόν ενεργοί στα 1400 υπήρξαν οι Martin Hundsfeld και Ott Jud, αλλά οι πηγές μέχρι τα μέσα του 15^{ου} αιώνα είναι ελάχιστες.

Γύρω στα 1450 παρατηρείται η κορύφωση και η πτώση της «Κοινωνίας του Liechtenauer» με τον Peter von Danzig, τον Sigmund Ringeck και τον Paulus Kal. Ο Hans Talhoffer, σύγχρονος του Kal ήταν πιθανόν αναμειγμένος στην ίδρυση της Αδελφότητας του Αγίου Μάρκου, η οποία σχεδόν κατείχε το μονοπώλιο στη διδασκαλία πολεμικών τεχνών για το μεγαλύτερο μέρος του αιώνα, από το 1487 έως το 1570.

Οι δάσκαλοι των τελευταίων δεκαετιών του 15^{ου} αιώνα περιλαμβάνουν τους Johannes Leckushner, Hans von Speyer, Peter Falkner και Hans Folz. Από το 16^ο αιώνα ο χαρακτήρας της σχολής γίνεται πιο αθλητικός και σχετίζεται όλο και λιγότερο με πολεμική τέχνη προορισμένη για μονομαχίες ή για το πεδίο της μάχης. Στις αρχές του 16^{ου} αιώνα, γνωστοί δάσκαλοι ήταν οι Hans Wurm και Jörg Wilhalm.

Στα μέσα του 16^{ου} αιώνα υπήρξαν οι πρώτες προσπάθειες για διατήρηση και αναδόμηση των διδαγμάτων του προηγούμενου αιώνα, κυρίως αυτό του Paulus Hector Mair. Η ίδρυση του Federfechter το 1570 στη Βιέννη

εμπήπτει σε αυτή την περίοδο. Η τελική φάση της παράδοσης απλώνεται από τα τέλη του 16^{ου} αιώνα ως τις αρχές του 17^{ου} αιώνα, με δασκάλους όπως οι Joachim Meyer και Jakob Sutor. Το 17^ο αιώνα, η ξιφασκία με λεπτό ξίφος της Ιταλικής Σχολής θεωρείται μοντέρνα, με πραγματείες σαν αυτή του Salvator Fabris. Απ' την άλλη μεριά, η γερμανική παράδοση τερματίστηκε, καθώς επέπεσε σε δυσμένεια, καθώς θεωρούνταν παλιομοδίτικη και ακαθόριστη από την μπαρόκ τάξη ευγενών. Ο δάσκαλος Johannes Liechtenauer βάσισε το σύστημα ξιφασκίας του στη χρήση του μακριού ξίφους. Χρησιμοποίησε αυτό το όπλο για να εξηγήσει διάφορες πρωταρχικές πολεμικές αρχές που αφορούν και άλλους κλάδους της παράδοσης.

Ο βασικός κλάδος είναι η ξιφασκία χωρίς προστατευτική θωράκιση με μακρύ ξίφος. Στη βάση του συστήματος υπάρχουν 4 βασικές θέσεις φύλαξης, 5 απότομα χτυπήματα και 5 λέξεις σχετικά με τις ιδέες του χρόνου και της δύναμης.

Ισπανική Σχολή

Η «Verdadera Destreza» είναι μια ισπανική μορφή ξιφασκίας.

Το ισπανικό σύστημα είναι μία συνολική πολεμική μέθοδος βασισμένη στη λογική, στα μαθηματικά και σε διάφορους άλλους τομείς της ουμανιστικής εκπαίδευσης της Αναγέννησης. Όσοι εξασκούν το σύστημα αυτό το αποκαλούν «La Verdadera Destreza», «Η πραγματική ικανότητα» και βασίζεται κατά κόρον στις εργασίες του Αριστοτέλη, στη γεωμετρία του Ευκλείδη και σε άλλους κλασσικούς συγγραφείς.

Η παράδοση εκφράζεται στην εργασία δύο παλαιών συγγραφέων, του Jeronimo Sanchez de Carranza, και του μαθητή του, Luis Pacheco de Narvaez. Το πολεμικό σύστημα συνδέεται με ένα πνευματικό, φιλοσοφικό και ηθικό ιδεώδες και ο Carranza εκφράζει ανησυχία για το μέλλον της Ισπανίας σχετικά με τη διδασκαλία των νέων ανδρών.

Η μέθοδος της μάχης καταγράφηκε πρώτη φορά το 1569 και περιγράφει ένα συντηρητικό σύστημα. Τα όπλα ήταν κοντύτερα από τα λεπτά ξίφη που χρησιμοποιούνταν από τους Ιταλούς, και ο Pacheco συγκεκριμένα αντιτίθεται στις εργασίες πολλών Ιταλών συγγραφέων στο κείμενό του «Η Νέα Επιστήμη».

Υπάρχουν ιστορικές ενδείξεις που αποδεικνύουν ότι η εργασία του θεωρητικού Camillo Agreppa απετέλεσε την έμπνευση για την ισπανική σχολή ξιφασκίας. Ο Pacheco υποστηρίζει ότι ο Carranza βάσισε το κείμενό του στην εργασία του Camillo Agreppa σε ένα γράμμα προς τον Δούκα του Cea στη Μαδρίτη στις 4 Μαΐου του 1618. Αυτή η άποψη φαίνεται να ενδυναμώνεται από την κοινή χρήση γεωμετρίας και κυκλικής κίνησης και στα δύο συστήματα.

Αντίθετα από την ιταλική σχολή, το ισπανικό σύστημα αναγνωρίζει δέκα τμήματα δύναμης στη λεπίδα, αντί για τρία, μετρώντας τα από την αιχμή του ξίφους. Επιπλέον, σε αντίθεση με την ιταλική σχολή, το ισπανικό σύστημα περιλαμβάνει συγκεκριμένη κυκλική κίνηση των ποδιών ως κομμάτι της άμυνας και της επίθεσης.

Ξιφασκία σε ταινίες

Οι μάχες με ξίφος στις ταινίες υπήρξε κυρίαρχη πηγή ενημέρωσης του κοινού σχετικά με την ξιφασκία. Το 1920 η βωβή ταινία του Douglas Fairbanks «Το σημάδι του Ζορό» έδωσε στον κόσμο μία νέα εικόνα του ηρωικού ξιφομάχου.

Από τη στιγμή αυτή η ξιφασκία συνδέθηκε με την περιπέτεια με στοιχεία επίδειξης θάρρους και ανδρείας. Πριν από το Ζορό η ξιφασκία στα φιλμ περιείχε κάποια αρκετά πρωτόγωνα χτυπήματα με ξίφος. Ο Fairbanks υπήρξε ο πρώτος που ζήτησε τη συμβουλή ενός δασκάλου ξιφασκίας σε μία παραγωγή, δημιουργώντας την πρώτη ταινία όπου η ενασχόληση με ξίφη θύμιζε ξιφασκία. Στις καλύτερες ταινίες ξιφασκίας του Fairbanks περιλαμβάνονται «Οι τρεις σωματοφύλακες» (1921), «Ο Δον Q, Γιος του Ζορό» (1925), «Ο μαύρος πειρατής» (1926) και «Η σιδερένια μάσκα» (1929). Άλλοι ηθοποιοί βωβών ταινιών που ξιφομάχησαν με διαφορετικά ποσοστά επιτυχίας ο καθένας ήταν οι Ramon Novarro, Rudolph Valentino και ο John Barrymore. Οι βασικοί δάσκαλοι ξιφασκίας που εργάζονταν στον κινηματογράφο αυτήν την περίοδο ήταν ο Henry Uttenhove και ο Fred Cavens.

Το επόμενο κύμα ταινιών που περιείχαν ξιφασκία παρουσιάστηκε το 1935, ξεκινώντας από «Το αίμα του Καπετάνιου», του Errol Flynn. Στην ταινία αυτή οι σκηνές ξιφασκίας ήταν πιο περίπλοκες και επιδέξια σκηνοθετημένες συγκριτικά με παλαιότερα βωβά φιλμ. Μερικά από τα πιο γνωστά φιλμ της εποχής αυτής - και οι ηθοποιοί που πρωταγωνίστησαν σε αυτές - περιλαμβάνουν τον Ronald Colman στον «Φυλακισμένος στη Ζέντα» (1937), τον Errol Flynn στις «Περιπέτειες του Robin Hood» (1938), «Το θαλάσσιο γεράκι» (1940) και «Οι περιπέτειες του Δον Χουάν» (1949). Επιπλέον, ο Tyrone Power σε ένα ριμέικ του «Το σημάδι του Ζορό» (1940), ο «Μαύρος Κύκνος» (1942) και ο Douglas Fairbanks στα «Αδέρφια από την Κορσική»

(1941). Οι πιο επιτυχημένοι δάσκαλοι ξιφασκίας που εργάζονταν στο Χόλυγουντ εκείνη την περίοδο ήταν ο Fred Cavens, ο Ralph Faulkner και ο Jean Heremans.

The most Dynamic and Colorful star in Screen History!

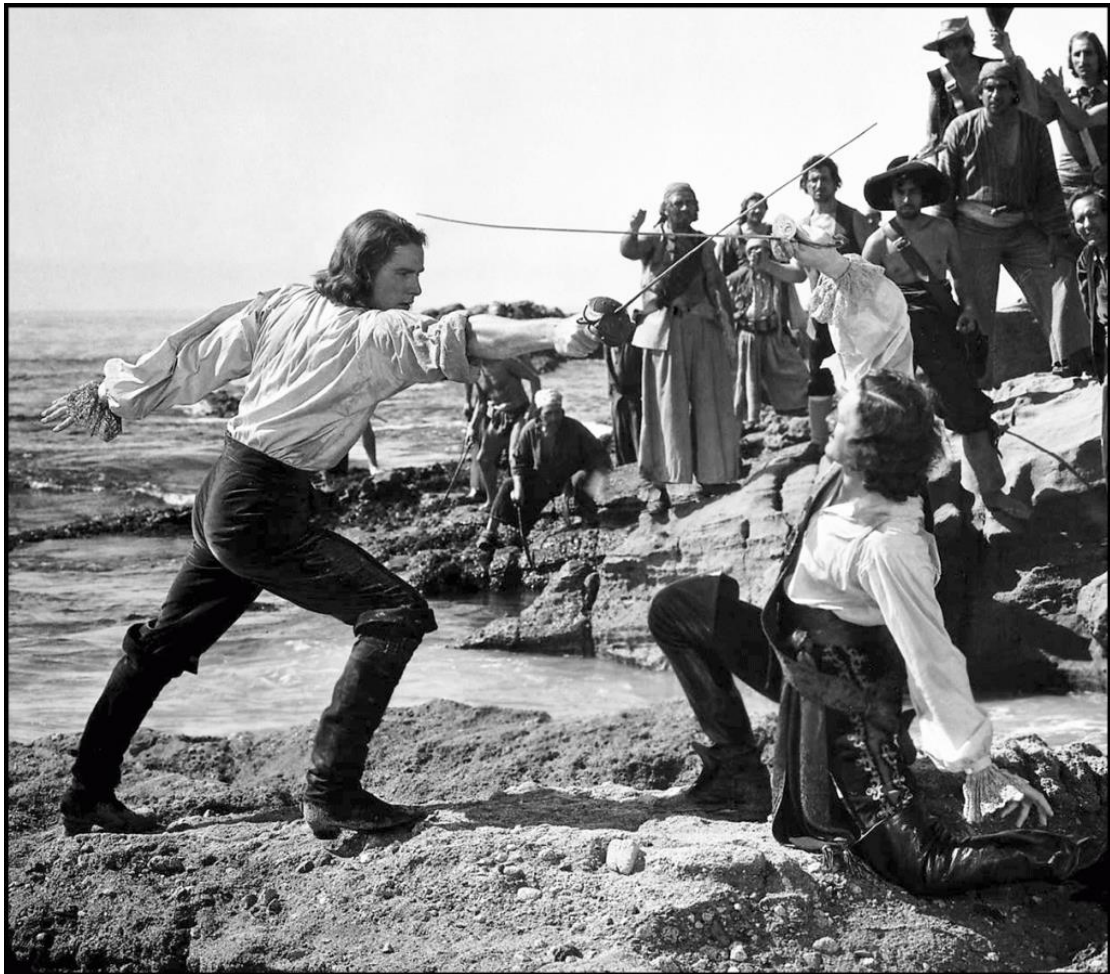
DEBONAIR DAREDEVIL!
SWASHBUCKLING SWORDSMAN!

DOUGLAS FAIRBANKS

THE IRON MASK

Narrated by RICHARD LEWELLYN • Spoken by DOUGLAS FAIRBANKS, Jr.
Released by LIPPERT PICTURES, Inc.

Copyright 1953 Lippert Pictures, Inc. COUNTRY OF ORIGIN U. S. A. 4 Property of National Screen Service Corp. Licensed for display only in connection with the exhibition of this picture at your theatre. Must be returned immediately thereafter.

Υπήρξαν λίγα μεγάλης κλίμακας φιλμ που παρουσιάζουν την ξιφασκία τις δεκαετίες του '50 και του '60, καθώς το Χόλυγουντ μετατόπισε την αρχική του επικέντρωση στο ρεαλισμό και στο ψυχολογικό δράμα. Τα λίγα δημοφιλή φιλμ εκείνης της εποχής με ξιφασκία ήταν τα «Cyrano de Bergerac» (1950) με τον Jose Ferrer, «Scaramouch» (1952) και ένα ριμέικ του «Φυλακισμένου στη Ζέντα» (1952), όπου πρωταγωνιστούσε (και στα δύο) ο Stewart Granger. Τέλος, υπήρξε και το φιλμ «Στην αιχμή του ξίφους» (1952) με τον Cornel Wilde. Οι Cavens, Faulkner και Heremans συνέχισαν να αποτελούν τους κυριότερους δασκάλους ξιφασκίας στον κινηματογράφο της εποχής εκείνης.

Η τρίτη και πιο πρόσφατη επαναφορά των σχετικών με ξιφασκία ταινιών συνέβη στα μέσα της δεκαετίας του '70, ξεκινώντας από τους «Τρεις Μασκοφόρους» (1973) του σκηνοθέτη Richard Lester. Σ' αυτή την ταινία-ορόσημο η ξιφασκία άρχισε να αντανakλά την επιθυμία του σκηνοθέτη για ιστορική ακρίβεια, ενώ οι σχετικές ενέργειες είχαν πιο ρεαλιστικό χαρακτήρα. Οι πιο σημαντικές ταινίες ξιφασκίας της περιόδου αυτής περιλαμβάνουν τη συνέχεια των «Τριών Σωματοφυλάκων» του Lester, με τίτλο «Οι τέσσερις σωματούφακες» (1974). Επίσης, «Ο μονομάχος» του Ridley Scott (1977), ο «Highlander» (1985), με τον Sean Connery, η κωμωδία «The Princess Bride»

(1987), η τριλογία «Lord of the Rings» (2001-2003), η τριλογία «Pirates of the Caribbean» (2003-2007) με τον Johnny Depp. Επιπλέον, αξιοσημείωτες είναι οι ταινίες της τριλογίας «Star Wars» (1977, 1980 και 1983), οι οποίες παρουσίασαν ξιφασκία τύπου Kendo με ξίφη που είχαν φωτεινές λάμες.

Θα πρέπει να πούμε, βέβαια, ότι η ξιφασκία στον κινηματογράφο αποτελεί ελλιπή παρουσίαση της πραγματικής τεχνικής. Οι μάχες με ξίφη για τις ταινίες απαιτούσαν ευρείες, πομπώδεις, με ακολουθία.

Οι κορυφαίες ταινίες ξιφασκίας όλων των εποχών

Η ξιφασκία μπορεί να μην είναι τόσο δημοφιλής όσο το ποδόσφαιρο ή η καλαθοσφαίριση στις Ηνωμένες Πολιτείες αλλά πολλοί άνθρωποι οπαδοί ή μη της ξιφασκίας, αρέσκονται στο να παρακολουθούν ταινίες που περιέχουν άψογες σκηνές ξιφασκίας ή μάχες με σπαθιά.

Η δημοτικότητα της ξιφασκίας είναι φανερό ότι αυξάνεται, δεδομένου του μεγάλου αριθμού τέτοιου είδους που έχουν παρουσιαστεί τις τελευταίες δεκαετίες. Ακολουθεί μία λίστα των σημαντικότερων ταινιών ξιφασκίας όλων των εποχών.

- **Οι περιπέτειες του Robin Hood (The Adventures of Robin Hood)**

Η ταινία αυτή του 1983 είναι πιθανόν η παλαιότερη με ξιφασκία του αιώνα αυτού. Έχει να κάνει με ένα νεαρό άντρα, ο οποίος σχηματίζει/οργανώνει μία ομάδα μη νομοταγών πολιτών που διαμαρτύρονται ενάντια στην τυραννία του Πρίγκιπα Ιωάννη της Αγγλίας. Η ταινία αυτή είναι γεμάτη από δυναμικές σκηνές με ξίφη με πολλή δράση. Αυτό που είναι αξιοθαύμαστο όσον αφορά τις παλιές ταινίες ξιφασκίας είναι η έλλειψη επεξεργασίας μέσω υπολογιστών εκείνη την εποχή, γεγονός που καθιστά τις σκηνές αυθεντικές και όχι προϊόν τεχνολογικών επεμβάσεων.

- **Ταινίες Ζορό**

«Το σημάδι του Ζορό», «Η μάσκα του Ζορό» και ο «Ο θρύλος του Ζορό» είναι οι αξέχαστες ταινίες Ζορό που περιείχαν έντονες και άγριες σκηνές μάχης μεταξύ του πρωταγωνιστή και των εχθρών του.

- **Die another day**

Υπάρχουν πολλές διαφορετικές ταινίες James Bond 007, αλλά μόνο σε αυτή, μετά από 19 επίσημες αποστολές, αποκαλύπτεται άλλο ένα ταλέντο του που δεν είναι άλλο από τις γνώσεις του στην ξιφασκία. Η ταινία αυτή βρίθκει από μία καλά χορογραφημένη μάχη με ξίφη που καθηλώνουν το θεατή.

- **Οι τρεις Σωματοφύλακες (οι ταινίες)**

Υπάρχει μία σειρά από τις ταινίες αυτές που ξεκινά από το 1948. Ταινίες, όπου περιλαμβάνονται «Οι τρεις μασκοφόροι», «Οι τέσσερις μασκοφόροι» και «Η επιστροφή των μασκοφόρων». Πάντα περιείχαν άψογες σκηνές ξιφασκίας σε συνδυασμό με πολύ καλή πλοκή. Αυτά τα φιλμ είναι βασισμένα σε σειρά βιβλίων του Αλέξανδρου Δουμά.

- **Scaramouche**

Το 1952 ο σκηνοθέτης George Sidney δημιούργησε την ταινία Scaramouche, μια γαλλική ταινία που ξετυλίγεται γύρω από την ιστορία του Andre Moreau, ένα νόθο γιο που δεν είναι τίποτα άλλο από ένα χαρούμενο και ανεύθυνο αγόρι μέχρι το θάνατο του καλύτερου του φίλου σε μια μονομαχία με τον Marquis de Maynes.

Ο Moreau σχεδιάζει να εκδικηθεί για το θάνατο του καλύτερου του φίλου. Μαθαίνει ξιφασκία με τη βοήθεια δύο δασκάλων. Το βασικό σημείο της ταινίας αυτής είναι η ξιφομαχία μεταξύ αυτού και του Maynes. Η σκηνή της μάχης θεωρείται πως εμπεριέχει άριστες κινήσεις και συντονισμό χεριών και ποδιών.

- **Ο δάσκαλος ξιφασκίας**

Ένα φιλμ του Pedro Olea, η οποία εμφανίστηκε το 1992, αν και η πλοκή τοποθετείται το 1868. Ο βασικός χαρακτήρας στην ιστορία είναι ο Don Jaime de Astarlod, η ζωή του οποίου περιστρέφεται γύρω από την ξιφασκία. Μία όμορφη δεσποινίδα ονόματι Adela de Otero ζητάει να εκπαιδευτεί από αυτόν το δάσκαλο ξιφασκίας. Αν και η ταινία έχει πολλές καλές σκηνές ξιφασκίας, επικεντρώνεται σε μελοδραματικές πλοκές, όπως η εμφανής της Astarlod, η δολοφονία του φίλου της και πολλές άλλες.

- **By the sword (1)**

Η ταινία αυτή του Jeremy Kagan βγήκε το 1991 και αφηγείται την ιστορία του Villard, ενός έμπειρου ξιφομάχου που διευθύνει μία σχολή ξιφασκίας. Ο πατέρα του Villard, ο οποίος σκοτώθηκε σε μία ξιφομαχία όταν ήταν νέος, ήταν αυτός που του δίδαξε τα πάντα σχετικά με το άθλημα. Η ιστορία περιπλέκεται όταν ένας εξαθλιωμένος γέρος εμφανίζεται στο σπίτι του, ζητώντας του δουλειά δασκάλου. Ο Villard αμφιβάλλει έντονα σχετικά με τις γνώσεις ξιφασκίας του ανθρώπου αυτού και έτσι του προσφέρει μια δουλειά φύλακα. Ο άντρας τη δέχεται με χαρά και δουλεύει σκληρά για τον Villard. Πολύ σύντομα ο Villard ανακαλύπτει πως ο γέρος έχει πολλές γνώσεις στην ξιφασκία αλλά ακόμη μαθαίνει πως αυτός σκότωσε τον πατέρα του. Μόλις βγήκε από τη φυλακή και ψάχνει ένα τρόπο να εξιλεωθεί δουλεύοντας για τον Villard. Ο Villard βέβαια ενδιαφέρεται όλο και περισσότερο να πάρει εκδίκηση για το θάνατο του πατέρα του.

Το να παρακολουθεί κανείς ταινίες με ξιφομαχίες δεν αποτελεί μόνο εξαιρετικό τρόπο διασκέδασης και ψυχαγωγίας. Αποτελεί παράλληλα μέσο για να μάθει κανείς περισσότερες πληροφορίες για το άθλημα της ξιφασκίας.

- **Remembrance of the Heroes - Andy Lau (Καντονέζικη παραγωγή)**

Μια γιαπωνέζικη δραματική σειρά με πέντε δημόσιες φιγούρες που έγιναν ήρωες. Ένας απ' αυτούς είναι ο Ben Chaung Wai Leung, ξιφομάχος, καθηλωμένος σε αναπηρικό καροτσάκι που, παρά τις αντιξοότητες, προπονήθηκε σκληρά και πέτυχε το ρεκόρ των 4 χρυσών μεταλλίων στους Παραολυμπιακούς Αγώνες της Ατλάντα. Ο Ben είναι πρώην υπάλληλος της πυροσβεστικής που έχασε το πόδι του το 1983 ενώ έσωζε μια ηλικιωμένη γυναίκα σε ένα τυφώνα. Ο διάσημος ηθοποιός-τραγουδιστής Andy Lau υποδύεται τον Ben. Το μεγαλύτερο μέρος της ιστορίας επικεντρώνεται στην προπόνησή του και στην ενθάρρυνσή του από την έγκυο γυναίκα του και τον προπονητή του.

- **Blackie The Pirate (Αγγλική)**

Μία ιστορία για τους «καλούς» πειρατές που μάχονται με τους διεφθαρμένους Ισπανούς λόρδους και επισήμους, με μερικές καλές σκηνές ξιφασκίας. Ο Terence Hill αποδίδει καλά εδώ, πάντα με το συνάδελφό του Bud Spencer. Επιπλέον πρωταγωνιστεί ο George Martin και η Silvia Monti, η οποία υποδύεται τη σύζυγο του αντιβασιλέα και αυτή για την οποία ενδιαφέρεται ερωτικά ο Blackie. (Σκηνοθέτης Vincent Thomas).

(1) Αυτή είναι η ταινία που θα πρέπει να δουν όλοι οι ξιφομάχοι, ιδιαίτερα για τα σκηνικά. Πρωταγωνιστούν οι F. Murray Abraham, Eric Roberts, Chris Tydell, Elaine Kagan, Brett Cullen, Mia Sara.

- **Casino Tycoon (I&II) (Καντονέζικη - Κινέζικη)**

Μία ταινία σε δύο μέρη με πρωταγωνιστή τον Andy Lau που σκιαγραφεί την ιστορία από τη φτώχεια στα πλούτη ενός άντρα που έγινε ο νούμερο ένα βασιλιάς του καζίνο στο Μακάο. Η σκηνή ξιφασκίας βρίσκεται στο πρώτο μέρος μεταξύ του Andy και ενός άλλου άντρα για ένα κορίτσι που υποδύεται η Joel Wong. (Σκηνοθέτης ο Wong Jing).

- **Cyrano De Bergerac (Γαλλική)**

Ένα από τα γνωστότερα μυθιστορήματα όλων των εποχών ζωντανεύει σε αυτή τη λαμπρή ταινία που είναι βασισμένη στο παγκοσμίως γνωστό θεατρικό έργο του Edmond Rostand. Ο Gerard Depardieu, ο πλέον διάσημος Γάλλος ηθοποιός, πραγματοποιεί την καλύτερη κινηματογραφική του εμφάνιση ως Cyrano, ποιητής του 17^{ου} αιώνα, στρατιώτης και τυχοδιώκτης γνωστός σε ολόκληρο το Παρίσι - και όλοι γνωρίζουν ότι δεν πρέπει να αναφέρονται στη μεγάλη μύτη του Cyrano - εκτός αν θέλουν να μονομαχήσουν με τον πιο διάσημο ξιφομάχο στη Γαλλία. Εξαιρετικές σκηνές ξιφασκίας. Η Anne Brochet πρωταγωνιστεί ως όμορφη Roxanne και ο Roland Bertin ως Christian συμπληρώνει το ερωτικό τρίγωνο. Επίσης πρωταγωνιστούν οι Jacques Weber και Vincent Perez. (Σκηνοθέτης Jean-Claude Petit).

- **Dead End (Καντονέζικη - Κινέζικη)**

Μία γιαπωνέζικη τηλεταινία για μια τραγική ιστορία αγάπης μεταξύ μίας Κινέζας ξιφομάχου και ενός χορευτή. Οι σκηνές ξιφασκίας μοιάζουν με κινέζικη ξιφομαχία!

- **Diane (Αγγλική)**

Ο Roger Moor ως Βασιλιάς Ερρίκος της Γαλλίας. Ένα ερωτικό τρίγωνο μεταξύ αυτού, της Ιταλίδας συζύγου του Catherine και της δασκάλας του Diane, την οποία υποδύεται η Lana Turner. Η ιστορία είναι βασισμένη στη νουβέλα «Diane de Poitiers» του John Eskine. Επίσης πρωταγωνιστούν οι Pedro Amendariz, Marisa Pavan και Sir Cedric Hardwicke. (Σκηνοθέτης ο David Miller).

- **Don Juan (Αγγλική)**

Ιστορία αγάπης με μερικές πολύ καλές σκηνές ξιφασκίας. Πρωταγωνιστεί η Talisa Soto. (Σκηνοθέτης ο Jeremy Leven).

- **Engarde (Αγγλική)**

Μια ανόητη ιστορία κατασκοπείας με ενήλικες που ξιφομαχούν σαν παιδιά.

- **Hearts of feucing (Καντονέζικη - Κινέζικη)**

Μία γιαπωνέζικη μίνι σειρά που έχει να κάνει με τέσσερις μαθητές γυμνασίου που ασχολούνται με την ξιφασκία. Πολλές σκηνές ξιφασκίας ειδικά σε διαγωνισμό ομαδικού επιπέδου, φιλοσοφία πνευματικής ξιφασκίας, όμορφα κορίτσια και εμφανίσεις πολλών διασήμων αστέρων του Hong Kong. Υπάρχουν 11 επεισόδια στο σύνολο.

- **Hong Kong Sports Institute Special (Καντονέζικη - Κινέζικη)**

Μια ταινία με διασημότητες, οι οποίες τα βάζουν με αθλητές διάφορων αθλημάτων, συμπεριλαμβανομένης της ξιφασκίας. Επιπλέον, παρουσιάζονται οι ξιφομάχοι της εθνικής ομάδας κατά τη διάρκεια της προπόνησης.

- **Morgan the Pirate (Αγγλική)**

Μία ακόμα φανταστική ιστορία με πειρατές όπου πρωταγωνιστεί ο Steve Reeves. Η Valerie Lagrange συμπρωταγωνιστεί ως ερωμένη του Steve. Η ιστορία τοποθετείται τον 17^ο αιώνα, όπου η Ισπανία και η Αγγλία βρίσκονταν σε πόλεμο. Ο Steeve υποδύεται έναν Άγγλο που αναγκάστηκε να γίνει πειρατής και διχάζεται μεταξύ της πίστης του στην Αγγλία και της γυναίκας που αγαπάει, της οποίας ο πατέρας είναι Ισπανός δήμαρχος.

- **Olympic Buff Championship 1196 (Καντονέζικη - Κινέζικη)**

Ένα σόου τηλεαγώνων σε σύνδεση με τους Ολυμπιακούς της Ατλάντα. Παρουσιάζεται και η ξιφασκία από την Ho Kar Lai, η οποία έχει κερδίσει ασημένιο μετάλλιο στο εpee στο Πρωτάθλημα Ξιφασκίας Κοινοπολιτείας '94.

- **Pentathlon (Αγγλική)**

Μία αξιόλογη πολιτική ιστορία με κάποιο υλικό ξιφασκίας. Βέβαια ο Doreh Lundgrey δεν ταιριάζει για το ρόλο του αθλητή πένταθλου που από την Ανατολική Γερμανία πάει στις Η.Π.Α. Μοιάζει περισσότερο με αθλητή άρσης βαρών,μποξέρ ή παλαιστή. Άλλοι ηθοποιοί που συμμετέχουν είναι οι David Soul, Roger E. Mosley και Reyee Coleman (σκηνοθέτης ο Bruce Malmath).

- **Queen Margo (Γαλλική)**

Η ιστορία αυτή είναι βασισμένη στην όχι πολύ γνωστή νουβέλα του Αλέξανδρου Δουμά και κέρδισε 5 βραβεία Ceasar και το βραβείο μεγάλου κύρους της κριτικής επιτροπής στο φεστιβάλ των Καννών. Μία κλασσική ιστορία ίντριγκας, απαγορευμένης αγάπης και μερικών άγριων σκηνών ξιφομαχίας. Πρωταγωνιστούν οι Isabelle Adjani, Daniel Auteuil, Jean-Huques Anglade, Vincent Perez και Virna Lisi (σκηνοθέτης Patrice Chereau).

- **Ring of Steel (Αγγλική)**

Μία απλή ιστορία όπου οι ξιφομαχίες μέχρι θανάτου στην αρένα αποτελούν πεδίο στοιχημάτων. Πολλές εξαιρετικές σκηνές ξιφασκίας. Πρωταγωνιστούν οι Robert Chapin, Joe Don Baker, Carol Alt, Darley Ugel και Crary Kasper (σκηνοθέτης David Frost).

- **Ring of the Musketeers (Αγγλική)**

Αν και περιέχει τη λέξη «σωματοφύλακες» στον τίτλο υπάρχει μόνο μία σκηνή ξιφασκίας στην αρχή της ταινίας. Εντυπωσιακά όπλα κατακλύζουν την υπόλοιπη ταινία. (Σκηνοθέτης John Paragon).

- **Rob Roy (Αγγλική)**

Σπουδαίο ιστορικό περιεχόμενο με σκωτσέζικα στοιχεία και όμορφες σκηνές ξιφασκίας. Πρωταγωνιστούν Liam Neeson, Jessica Lange, John Hurt, Jim Roth, Eric Stoltz, Andrew Keir (σκηνοθέτης Michael Caton Jones).

- **Rushmore (Αγγλική)**

Αφηγείται ένα χρόνο στη ζωή του Max Fischer, ενός σπουδαστή στην Ακαδημία Rushmore . Ως φιλόδοξος σπουδαστής ο Fischer διαπρέπει

στις σχολικές δραστηριότητες, συμπεριλαμβανομένης της ξιφασκίας και ερωτεύεται τη δασκάλα του μέχρι που ανακαλύπτει ο μεγαλύτερος και πλουσιότερος φίλος του είναι επίσης ερωτευμένος με αυτή. Παρουσιάζεται και μία μικρή σκηνή προπονητικού προγράμματος ξιφασκίας. Πρωταγωνιστούν οι Jason Schwartzman, Olivia Williams, Brian Cox, Mason Gable, Bill Murray. (Σκηνοθέτης Wes Anderson).

- **(2) Scaramouche (Αγγλική)**

Μία σπουδαία κλασική ταινία ξιφομαχίας με τους Stewart Granger και Mel Ferrer, που αποδίδουν σημαντικό υλικό ξιφασκίας. Βέβαια η ιστορία είναι κάπως ταραχώδης. Πρωταγωνιστούν Eleanor Parker, Janet Leigh, Henry Wilcoxon, Nina Foch, Richard Anderson, Robert Coote, Lewis Stone και Elizabeth Risdon. Η ταινία βασίζεται στο κλασικό έργο του Rafael Sabatine.

- **Spirit of the Dragon (Καντονέζικη - Κινέζικη)**

Μια σειρά του Hong Kong για τη ζωή του Bruce Lee. Ο μεγαλύτερος αδελφός του Bruce, Peter Lee συμμετείχε στην εθνική ομάδα ξιφασκίας με αποτέλεσμα η ταινία να περιέχει σκηνές όπου αυτός αθλείται. Είναι γνωστό ότι ο Bruce Lee είχε ενσωματώσει κινήσεις ξιφασκίας στο Jeet Kune Do του.

- **Sorrowful Heart (Ιαπωνική)**

Ένα σύγχρονο γιαπωνέζικο τρίγωνο σε μία ιστορία με κομμάτια ξιφασκίας. Δύο πολύ καλοί φίλοι και συμμαθητές με ταλέντο στην ξιφασκία ερωτεύονται το ίδιο κορίτσι. Ο ένας εκ των δύο έμεινε ανάπηρος σε ένα ατύχημα που οφειλόταν κατά ένα μέρος σε λάθος του άλλου. Επειδή αισθανόταν ένοχος, σταμάτησε την ξιφασκία και προσπάθησε να φέρει τον ανάπηρο φίλο του και το κορίτσι πιο κοντά. Το θέμα είναι ότι αυτός αρέσει περισσότερο στο κορίτσι οπότε τελικά κανείς δεν καταλήγει με εκείνη. Αφού μαθαίνει τι συνέβη ο ανάπηρος φίλος ξεκινάει να ασχολείται ξανά με την ξιφασκία και βοηθάει το κορίτσι να ξαναβρεθεί με εκείνον που αγαπάει πραγματικά. Πολλές σκηνές ξιφασκίας με δράση και αυθεντικές κινήσεις.

- **The art of being together (Καντονέζικη – Κινέζικη)**

Μία ερωτική κωμωδία (σειρά) με δύο σκηνές ξιφασκίας.

- **The count of Monte Cristo (English)**

Κάποιες καλές σκηνές ξιφασκίας με τον Richard Chamberlain και τον Toni Curtis από τη γνωστή νουβέλα του Αλέξανδρου Δουμά. Ακόμη πρωταγωνιστούν οι Trevor Howard, Louise Jourdan, Donald Pleasence και Kate Nelligan (σκηνοθέτης ο David Greene).

- **The duelist (Αγγλική)**

Μερικές αξιόλογες σκηνές ξιφασκίας, καθώς δύο εγωκεντρικοί άντρες μονομαχούσαν για χρόνια. Τα σκηνικά και τα κοστούμια είναι απόλυτα αυθεντικά. Παίζουν οι Keith Carradine και Harvey Keitel, Albert Finney, Edward Fox, Christina Raines, Tom Conti και Diana Quick. (Σκηνοθέτης ο Ridley Scott).

- **The mark of Zorro (Αγγλική)**

Πολύ σταθερή απόδοση του ρόλου από τον Tyrone Power ως Ζορό. Βασισμένη στην ιστορία «The curse of Capistrano» του Johnston Mc Culley, η ταινία αυτή του 1940 ήταν υποψήφια για όσκαρ καλύτερης μουσικής. Περιέχει μερικές από τις καλύτερες κλασικές σκηνές ξιφασκίας της μεγάλης οθόνης. Παίζουν ακόμη οι Linda Darnell, Basil Rathbone και Gale Sondergaard. (Σκηνοθέτης ο Rouben Macmoulian).

- **The Mask of Zorro (Αγγλική)**

Ταινία γρήγορη, με ένταση και πολλές σκηνές με ξίφη. Πρωταγωνιστεί ο Antonio Banderas ως νέος Ζορό και ο Antony Hopkins ως παλιός. Παίζουν ακόμη η Catherin Zeta-Jones και ο Stuart Wilson (σκηνοθέτης ο Martin Campbell).

- **The Legend of Zorro (Αγγλική)**

Στη συνέχεια του «The Mask of Zorro», οι βασικοί χαρακτήρες επιστρέφουν σε έναν ακόμα γύρο ξιφομαχιών, με λιγότερη ένταση όμως από τον πρώτο. Αυτή τη φορά ο Ζορό και η σύζυγος που έχουν ένα γιο, τον Joaquin. Πρωταγωνιστεί ξανά ο Antonio Banderas ως Ζορό με την Catherin Zeta-Jones ως σύζυγο του (Elena) και τον 10χρονο Adrian Alonso ως Joaquin (σκηνοθέτης ο Martin Campbell).

- **The King's Whore (Αγγλική)**

Ο πρώην Bond Timothy Dalton σε εξαιρετικά καλές κινήσεις ξιφασκίας ως Ιταλός βασιλιάς (σκηνοθέτης ο Alex Corti).

- **The Prisoner of Zenda (Αγγλική)**

Μια περιπέτεια με καλούς και κακούς, μάχες και ανθρωποκυνηγητά, γενναιότητα και δειλία, αιχμαλωσία και αποδράσεις, αληθινή αγάπη και μίσος, γίγαντες και αράχνες και ένα απίστευτο θαύμα. Εξαιρετικά στιγμιότυπα ξιφασκίας από τον Cary Elwes και Mandy Patinkin. Επίσης παίζουν οι Chris Sarandon, Christopher Guest, Robin Wright και Peter Falk. Βασισμένο στη νουβέλα του William Crodwan (σκηνοθέτης ο Rob Reinet).

- **The Quest (Αγγλική)**

Μία σκηνή ξιφασκίας. Είναι βασικά μία ταινία πολεμικών τεχνών. Ο πρώην Bond Roger Moore εμφανίζεται ως guest star εδώ (σκηνοθέτης ο Jean Claude Van Damme).

- **The Scarlet Pimpernel (Αγγλική)**

Βασισμένο στις γνωστές νουβέλες της Baroness Orchy. Ο ήρωας Sir Perry Blakeney μεταμφιέζεται σε τυπικό εκπρόσωπο της υψηλής κοινωνίας πίσω από τον οποίο κρύβεται ένας ειδήμονας στις μεταμφιέσεις και τολμηρός βοηθός των θυμάτων της Γαλλικής Επανάστασης. Ο Sir Perry ερωτεύεται την όμορφη Marguerite την οποία διεκδικεί επίσης ο χυδαίος Paul Chamelin, βασικός πράκτορας του Robespierre για την Επιτροπή Εθνικής Ασφάλειας. Συνεπώς μπορείτε να θαυμάσετε τον ήρωα και τον Paul Chauvelin να μονομαχούν στην μοναδική σκηνή μάχης στο τέλος της ταινίας. Πολύ ωραίες καθαρές κινήσεις ξιφασκίας από τον Anthony Andrew ως Sir Perry και τον Jan Mc Kellen ως Paul. Η Jane Seymour υποδύεται την Marguerite (σκηνοθέτης ο Olive Donner).

- **The son of Captain Blood (Αγγλική)**

Ο 23χρονος γιος του Errol Flynn, ο Sean, υποδύεται το γιο του Peter Blood, ένα χαρακτήρα που είχε υποδυθεί κάποτε ο ίδιος ο Flynn. Το μισό από το παλιό καστ επέστρεψε για να ξαναπαίξει τους αρχικούς ρόλους. Η ιστορία ξεκινά με μια σκηνή ξιφασκίας αλλά σύντομα καταλήγει σε συμπλοκές πειρατών. Η ιστορία έχασε τον προσανατολισμό της προς το τέλος όπου συμπληρώνεται με ένα σεισμό και μία πλημμύρα που βυθίζει μέρος ενός νησιού. Πρωταγωνιστεί ακόμη η Olivia de Havilland ως μητέρα του Robert Blood. (σκηνοθέτης ο Jullio Demicheli).

- **The swordsman (Αγγλική)**

Σπουδαίες σκηνές ξιφασκίας με τους Lorezo Lau, Nickolas Pasco, Michael Champion και Claire Sausfield. Η ιστορία εκτυλίσσεται γύρω από το ξίφος του Μεγάλου Αλεξάνδρου, το οποίο εκλάπη καθ' οδόν προς ένα μουσείο (σκηνοθέτης ο Michael Kennedy).

- **The Wanderers (Αγγλική)**

Μία βρετανική τηλεοπτική σειρά επιστημονικής φαντασίας με ξιφασκία.

- **Wartime Lovers (Καντονεζική)**

Μία τηλεταινία του Hong Kong για δύο καλούς φίλους που αγαπούν το ίδιο κορίτσι κατά το ξέσπασμα του Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου. Αλλά ο ένας είναι Γιαπωνέζος και ο άλλος Κινέζος. Ο Γιαπωνέζος γνωρίζει εξαιρετική ξιφασκία.

- **Zorro, The Legend Begins... (Αγγλική)**

Αυτό είναι το πιλοτικό επεισόδιο της σειράς Ζορό, όπου αφηγείται πώς και πού έμαθε τη δεξιότητα στην ξιφασκία. Ο Duncan Regehr υποδύεται τον Ζορό. Εξαιρετικές σκηνές ξιφασκίας, όπου πρωταγωνιστεί και η Patrice Camhi ως ερωμένη του Ζορό, ο Efrem Zimbalist, ως πατέρας του Ζορό, ο Juan Botta, ο πιστός του υπηρέτης και ο Michael Iglo.

- **(1) Οι Τρεις Σωματοφύλακες (The three musketeers 1948) – (Αγγλική)**

Μία πρώιμη κλασική προσπάθεια σκηνοθετημένη από τον George Sidney. Η ξιφασκία είναι αρκετά καλή και η ιστορία κινείται σε γρήγορους ρυθμούς με το θρυλικό Gene Kelly ως d' Artagnan. Το υπόλοιπο καστ αποτελείται από τους Lana Turner (Lady de Winter), Vincent Price (Cardinal Richelieu), June Allyson (Constance), Gig Young, Angela Lansbury και Van Hellen.

- **(2) At Sward's Point (1952) - (Αγγλική)**

Σκηνοθετημένη από τον Lewis Allen, αυτή η ιστορία σωματοφυλάκων έχει να κάνει με τα παιδιά των τεσσάρων σωματοφυλάκων. Οι σκηνές ξιφασκίας είναι πραγματικές ειδικά εκείνες που εκτελούνται από την Claire (Maureen O' Hara), ως κόρη του d' Artagnan. Εκείνη, μαζί με τους γιους των τριών σωματοφυλάκων πήγε στο Παρίσι για να προστατεύσει το θρόνο της Γαλλίας από τον πανούργο Duc de Laval. Μαζί σώζουν έναν πρίγκιπα, μία πριγκίπισσα και εξαπατούν μία ύπουλη δεσποινίδα που επιθυμεί το θρόνο. Παίζουν ακόμα οι Cornel Wilde, Dan O' Herlihy, Alan Hale Jr και Robert Douglas.

- **(3) The Three Musketeers (1974) - Αγγλική**

- **(4) The Four Musketeers (1975) - Αγγλική**

- **(5) The return of the Musketeers (1989) - Αγγλική**

Αυτές οι τρεις ταινίες είναι οι μοναδικές όπου πρωταγωνιστούν οι Michael York (d'Artagnan), Oliver Reed (Arthos), Richard Chamberlain (Aramis), Frank Finlay (Porthos) και Christopher Lee (Rochefort). Στις πρώτες δύο παίζει η Raquel Welch (Constance) και η Faye Dunaway (Milady). Θεωρώ πως αυτή είναι ακόμα η καλύτερη εκδοχή της σε ταινία. Η ταινία «The return of the Musketeers» βασίζεται στο δεύτερο βιβλίο του Αλέξανδρου Δουμά για τους σωματοφύλακες με τίτλο «Twenty Years After». Μιλάει για την ιστορία της κόρης της Milady, Justine, που εκδικείται για το θάνατο της μητέρας της. Η ιστορία παρουσιάζει ακόμη το μοναχογιό του Arthos, τον Raoul. Η Kim Cathall υποδύεται την Justine, ενώ τον Raoul υποδύεται ο C. Thomas Howell. Και οι τρεις ταινίες είναι σκηνοθετημένες από τον Richard Lester.

- **(6) The Musketeers (1993) - Αγγλική**

Σκηνοθετημένη από τον Stephen Herek με πρωταγωνιστές κάποιους νεαρούς αστέρες. Ωστόσο, οι σκηνές ξιφασκίας ήταν πολύ καλές. Πρωταγωνιστούν οι Chris O' Donnell (d' Artagnan), Kiefer Sutherland (Arthos), Charlie Sheen (Aramis), Oliver Platt (Porthos), Tim Curry (Cardinal), Rebecca De Mornay (Milady), Michael Wincott (Rochefort) και Julie Delpy (Constance).

- **(7) Return of the Musketeers (1997) - Γαλλική**

Με τον τίτλο «D' Artagnan's Daughter» σε κάποιες χώρες αυτή η ταινία σωματοφυλάκων είναι γαλλική με εξαιρετικά σκηνικά. Η ιστορία επικεντρώνεται στην κόρη του d' Artagnan, την Eloise (Sophie Marceau) απόγονο του καπετάνιου και της Constance. Οι σωματοφύλακες είναι πλέον πολύ μεγάλοι, αλλά χρησιμοποιούν για άλλη μια φορά τα ξίφη τους για να προστατεύσουν τον βασιλιά. Το ρομαντικό γεγονός εδώ έχει επίκεντρο την Eloise που ερωτεύεται τον Quentin, το γιο του Καρδινάλιου Richelieu. Αλλά ο Quentin εδώ δεν ακολούθησε τα βήματα του πατέρα του και είναι ένας ευγενής ποιητής. Οι σκηνές ξιφασκίας παραμένουν απλές και όμορφες. Παίζουν ακόμα οι Phipille Noiret, Claude Rich και Sami Krey.

- **(8) The Man in the iron mask (1998) - Αγγλική**

Το τρίτο βιβλίο του Δουμά μιλά για το θάνατο των σωματοφυλάκων. Είναι μία πολύ λυπηρή ιστορία, αλλά στην ταινία το τέλος διαφοροποιείται για να είναι πιο χαρούμενη. Πρωταγωνιστούν οι Gabriel Byrne (D' Artagnan), John Malkovich (Arthos), Jeremy Irons (Aramis), Gerard Depardieu (Porthos) και ο Leonardo di Caprio (διπλός ρόλος ως βασιλιάς και Philippe). Μία σπουδαία συγκινητική ιστορία.

- **(9) Young Blades (2001) - Αγγλική**

Ο σεναριογράφος ενήργησε ελεύθερα σε σχέση με το σενάριο και δημιούργησε μία συναρπαστική διαφορετική ιστορία των τριών σωματοφυλάκων και του d' Artagnan όταν ήταν πολύ νέοι. Όλοι είναι πολλοί, νέοι και όμορφοι εδώ συμπεριλαμβανομένου του νεαρού Βασιλιά. Λουδοβίκου XIII. Πολλές σκηνές ξιφασκίας που συνδυάζουν το παραδοσιακό στυλ με ακροβατικές κινήσεις. Πρωταγωνιστούν οι Hugh Dancy (D' Artagnan) και η Sarah - Jane Potts ως πριγκίπισσα Άννα της Ισπανίας. Σκηνοθέτης ήταν ο Mario Andreacchio.

- **(10) The Musketeer (2001) - Αγγλική**

Άλλη μία χαλαρή διασκευή της ιστορίας του Δουμά με τον d' Artagnan (Justin Chambers) να είναι ο μεγάλος ήρωας που σώζει τους πάντες. Οι τρεις φίλοι του βρίσκονται μόνο σε δευτερεύοντες ρόλους. Με χορογράφο έναν Κινέζο κασκαντέρ, περιμένετε να δείτε ένα σωματοφύλακα τύπου Jacky Chan να πηδάει τριγύρω, κάνοντας τούμπες και αστραφτερές λεπίδες σαν να πρόκειται για κινέζικη ταινία

ξιφασκίας. Δράση γρήγορου ρυθμού αλλά χωρίς σπουδαία πλοκή. Άλλοι πρωταγωνιστές είναι η Catherine Deneuve (The Queen), ο Stephen Rea (Καρδινάλιος Richelieu), ο Steve Speirs (Porthos) και ο Tim Roth (Febre). Σκηνοθετημένη από τον Peter Hyans.

- **La Femme Musketeer (2003) - Αγγλική**

Η ταινία αυτή αποτελεί απόδοση της γνωστής ιστορίας με φρέσκους χαρακτήρες. Τα παιδιά των αυθεντικών 4 σωματοφυλάκων αναλαμβάνουν να σώσουν την Πριγκίπισσα της Ισπανίας, το Βασιλιά Λουδοβίκο XIV και το θρόνο του από τον πανούργο Καρδινάλιο. Οι πατέρες τους συμπεριλαμβανομένου του Michael York στο ρόλο του d' Artagnan, συμμετείχε και τους βοήθησε. Το παιδί του d' Artagnan και σε αυτή την ταινία είναι κορίτσι, ενώ όλοι οι υπόλοιποι έχουν γιους. Πολλές μάχες με ξίφη. Πρωταγωνιστεί ο Gerard Depardieu (Καρδινάλιος), ο John Phys Davis (Porthos), ο Christopher Carenove (Arthos), ο Casper Zafer (Gaston), ο Alian Corduner (Aramis), ο Freddie Sayers (Βασιλιάς Λουδοβίκος XIV), ο Marais Jean Pirae (Villeroi), η Clemency Burton Hill (Marie Maucini) και η Christina Krepela (Πριγκίπισσα Μαρία Τερέζα της Ισπανίας). Σκηνοθετημένο από τον Steve Boyum.

- **(12) The 4 Musketeers (2005) - Αγγλική**

Μία πραγματικά μεγάλη ταινία διάρκειας τριών ωρών. Αντί της κλασσικής ιστορίας με τους σωματοφύλακες, αυτή εδώ περιέχει μία δόση υπερφυσικών δυνάμεων με μαύρη μαγεία που διαδραματίζει σημαντικό ρόλο στη ροή της ιστορίας. Το τέλος παραμένει μετέωρο, όπως στις ταινίες τρόμου όπου ο κακός δεν πεθαίνει ακόμα και όταν έχει αποκεφαλιστεί. Σπουδαίες σκηνές ξιφασκίας με κάποιες ακροβατικές κινήσεις υπάρχουν αλλά η συνέχεια της ιστορικής ροής δεν είναι ομαλή. Περιλαμβάνονται πολλά κενά. Πρωταγωνιστεί ο Vincent Elbaz (d' Artagnan), η Emmanuelle Beart (Lady de Winter), ο Tcheky Karyo (Καρδινάλιος του Richelieu), ο Heino Ferch (Arthos), ο Gregori Derangere (Aramis). Σκηνοθετημένο από τον Piere Aknine.

Βιβλιογραφία

- Amberger, Johann Christoph (1999). *The Secret History of the Sword*. Burbank: Multi-Media.
- Ειδικά Θέματα Ξιφασκίας (2007). Συγγραφέας: Χάρης Τσολάκης
Εκδόσεις: Αθλότυπο
- Robert Paschke: Corpsstudentisches Wörterbuch. In: Handbuch des Kössener Corpsstudenten. Verband Alter Corpsstudenten e. V. Band I. Würzburg 1985.
- British Fencing (September 2008). "FIE Competition Rules (English)". Official document. Retrieved 16 December 2008.
- Evangelista, Nick (1996). *The Art and Science of Fencing*. Indianapolis: Masters Press.
- Evangelista, Nick (2000). *The Inner Game of Fencing: Excellence in Form, Technique, Strategy, and Spirit*. Chicago: Masters Press.
- Gaugler, William M. (2004). "The Science of Fencing: A Comprehensive Training Manual for Master and Student: Including Lesson Plans for Foil, Sabre and Epee Instruction". Laureate Press.
- United States Fencing Association (September 2010). *United States Fencing Association Rules for Competition*. Retrieved 3 October 2011.
- Vass, Imre (2011). "Epee Fencing: A Complete System". SKA SwordPlay Books.
- Malcolm Fare. "THE DEVELOPMENT OF FENCING WEAPONS"
- International Movies Database – lists of movies about duelling and fencing
- 2007 Britannica, s.v fencing
- Σχολές, Κινήματα και είδη στον Κινηματογράφο (2006). Συγγραφέας: Vincent Pinel Εκδόσεις: Μεταίχμιο